Her gün milyonlarca insan "yıldızının ne gösterdiğini" anlamak için gazetelere bakmadan edemiyor. Fakat, her bir kişi için ayrı hesaplanarak çizilen horoskoptan çıkan sonuçlar tamamen farklı. Astrologlara göre, eğer dikkatli bakılırsa her insanın karakterini ve geleceğini gökyüzünden okumak mümkün.

HOROSKOP denilen şey aslında özel bir gök haritası. Özelliği iki yönden önemli: İlkin, Dünya'yı merkez olarak alıyor ve göğün yıldızlarla birlikte Düny
gibi görünmesine ön
liği de, göğün belirli
çemberini ve bunun
gibi gözüken gökcisi
Güneş'i, Ay'ı ve plan
Dünya'nın bir gü

17. yüzyılda Andreas Cellarius tarafından yazılmış Harmonia

bir dönüş yaptığı düşünülürse, gökyüzündeki herhangi bir noktanın dakikalar geçtikçe az öncekinden farklı bir yerde görüneceği anlaşılır. Bir de hızlı hareket eden gökcisimlerinin, mesela Ay'ın bulunduğu yerin bir günde ayrıca 10-15 derecelik bir açıyla değiştiği düşünülecek olursa, her gün için ve hatta her dakika için ayrı bir horoskop çizimi gerekeceği kolaylıkla anlaşılır.

Horoskopun temel kuralları

nel kuralları 5.000 yıl-
hiç değişmedi. Eski
sılı gibi duran yıldız-
gökyüzüyle birlikte
a belirli bir süre geç-
ir yıl sonra aynı yere
Bu şu demek: Örne-

Gök
riyor

Gökyüzü kişiliği ele veriyor

Her gün milyonlarca insan "yıldızının ne gösterdiğini" anlamak için gazetelere bakmadan edemiyor. Fakat, her bir kişi için ayrı hesaplanarak çizilen horoskoptan çıkan sonuçlar tamamen farklı. Astrologlara göre, eğer dikkatli bakılırsa her insanın karakterini ve geleceğini gökyüzünden okumak mümkün.

HOROSKOP denilen şey aslında özel bir gök haritası. Özelliği iki yönden önemli: İlkin, Dünya'yı merkez olarak alıyor ve göğün yıldızlarla birlikte Dünya'nın etrafında dönüyor gibi görünmesine önem veriyor. İkinci özelliği de, göğün belirli bir şeridi olan Zodyak çemberini ve bunun üzerinde hareket ediyor gibi gözüken gökcisimlerini, yani burçlar ile Güneş'i, Ay'ı ve planetleri göstermesi.

Dünya'nın bir günde kendi etrafında tam bir dönüş yaptığı düşünülürse, gökyüzündeki herhangi bir noktanın dakikalar geçtikçe az öncekinden farklı bir yerde görüneceği anlaşılır. Bir de hızlı hareket eden gökcisimlerinin, mesela Ay'ın bulunduğu yerin bir günde ayrıca 10-15 derecelik bir açıyla değiştiği düşünülecek olursa, her gün için ve hatta her dakika için ayrı bir horoskop çizimi gerekeceği kolaylıkla anlaşılır.

17. yüzyılda Andreas Cellarius tarafından yazılmış Harmonia Macrocosmica atlasından bir resim. Göğün güney yarıküresinden göründüğü gibi resmedildiği için Zodyak'taki burçlar tersine doğru birbirlerini izliyorlar (altta).

Horoskopun temel kuralları

Horoskop çiziminin temel kuralları 5.000 yıldan beri hemen hemen hiç değişmedi. Eski Babilliler gökyüzünde asılı gibi duran yıldızların her gece bütün gökyüzüyle birlikte dönüp durduklarını, ama belirli bir süre geçtikten sonra, yani tam bir yıl sonra aynı yere geldiklerini biliyorlardı. Bu şu demek: Örne-

ğin, bu yıl belirli bir günün belirli bir saatinde gece göğe bakıyorsunuz. Gördüğünüz yıldızları, gelecek yıl aynı gün ve aynı saatte geceleyin göğün aynı yerinde buluyorsunuz!

Yalnız içlerinden bazılarının bu düzene uymadıkları da ayrı bir gerçek! Bunlar da Güneş'e bağlı olarak, Ay ve diğer planetler. Aslında, Dünya Güneş'in etrafındaki dönüşünü bir yılda tamamladığı için, bir yıl sonra göğün yıldızlarının da aynı yerde görünmesi gerekir.

Ama, Ay Dünya'nın etrafında döndüğünden ve planetler de Güneş'in etrafında değişik

uzaklıklarda döndükleri için bunlar bir yıl sonra aynı yerde gözükmüyorlar. Dolayısıyla her birinin görünen günlük hareketi farklı oluyor. İçlerinde en hızlısı olan Ay bütün burçları geçerek tam bir dönüş yaptığında Güneş ancak bir burcu geçebiliyor. Diğer planetler de Güneş'e olan uzaklıkları oranında değişik hızlarla hareket ediyorlar.

Dünya'dan bakıldığında bu planetler bazen geriye doğru gidiyormuş gibi de gözükebilirler. Kısa bir müddet sonra da tekrar ileriye doğru gittikleri gözleniyor. Bütün bu gözlemlerde yer, yani bizim durduğumuz yer sabit ve değişmez olarak kabul ediliyor. Bütün hesaplar da ona göre yapılıyor. Aynı temel kural, astrolojide olduğu gibi günümüzde bile denizcilik ve havacılıkla ilgili gökyüzü hesaplarında ve gökbilim gözlemlerinde de kullanılmaktadır.

Yıldızların yerleri

Gündüz yıldızları görmek imkânsızdır, gece de yerin arkasında kalan gökyüzü parçasındaki yıldızlar görünmezler. Fakat, buna rağmen, yeterli sayıda gözlem yaptıktan sonra bu yıldızların gökyüzünde sabit olarak durdukları yeri hesaplayarak bulmak mümkündür. Böylece, görmediğimiz bir anda bile yıldızların Dünya'ya göre nerede durdukları kesinlikle bulunabilir.

Şimdi bunun nasıl olduğunu bir örnekle bulalım: Mesela, Türkiye'den gözlem yapıyoruz. Aralık ayının ikinci yarısındayız. Tam gece yarısı ve gökyüzünün de açık olduğunu düşünelim. Bu günlerde Güneş'in Yay burcundan çıkıp Oğlak burcuna girdiği söylenir. Aslında, presesyondan (Bkz. sayfa 411-412) dolayı Güneş'in bu sırada bulunduğu yerde Akrep takımyıldızı durmaktadır (Bkz. sayfa 409).

Vakit tam gece yarısı olduğu için, Güneş de Akrep takımyıldızı ile birlikte ayakucu doğrultusunda yerin öbür tarafında durmaktadır. Güney yönüne doğru dönüp gökyüzüne baktığımızda göreceğimiz takımyıldızı da Boğa olacaktır. Bunun doğusunda ise, peş peşe İkizler, Yengeç ve Aslan takımyıldızlarını, batısında ise yine sırayla Koç ve Balık takımyıldızlarını buluruz.

Burçların yerleri

Göğe bakıldığında görülebilecek yıldız kümeleri aslında bunlardır. Ama, bütün gökbilim cetvelleri baharın ilk noktası olarak Koç burcunun ilk derecesini temel alarak hazırlandığı için hesapların gözlemlere uymasında buna dikkat etmek gerekir. Gerçekte ise, bu nokta yaklaşık 2000 yıl önce Koç takımyıldızının başlangıcı ile çakışıyordu. İşte bu yüzden, göğe bakıldığında ekliptik çemberi üzerinde hesaplardaki derecelere uyması için Zodyak'ın Yengeç burcuna ait olan parçasını Boğa takımyıldızı üzerinde gibi düşünmek şarttır!

Gözlemler de buna göre yapılacağından, Zodyak çemberindeki burçları yerleştirince

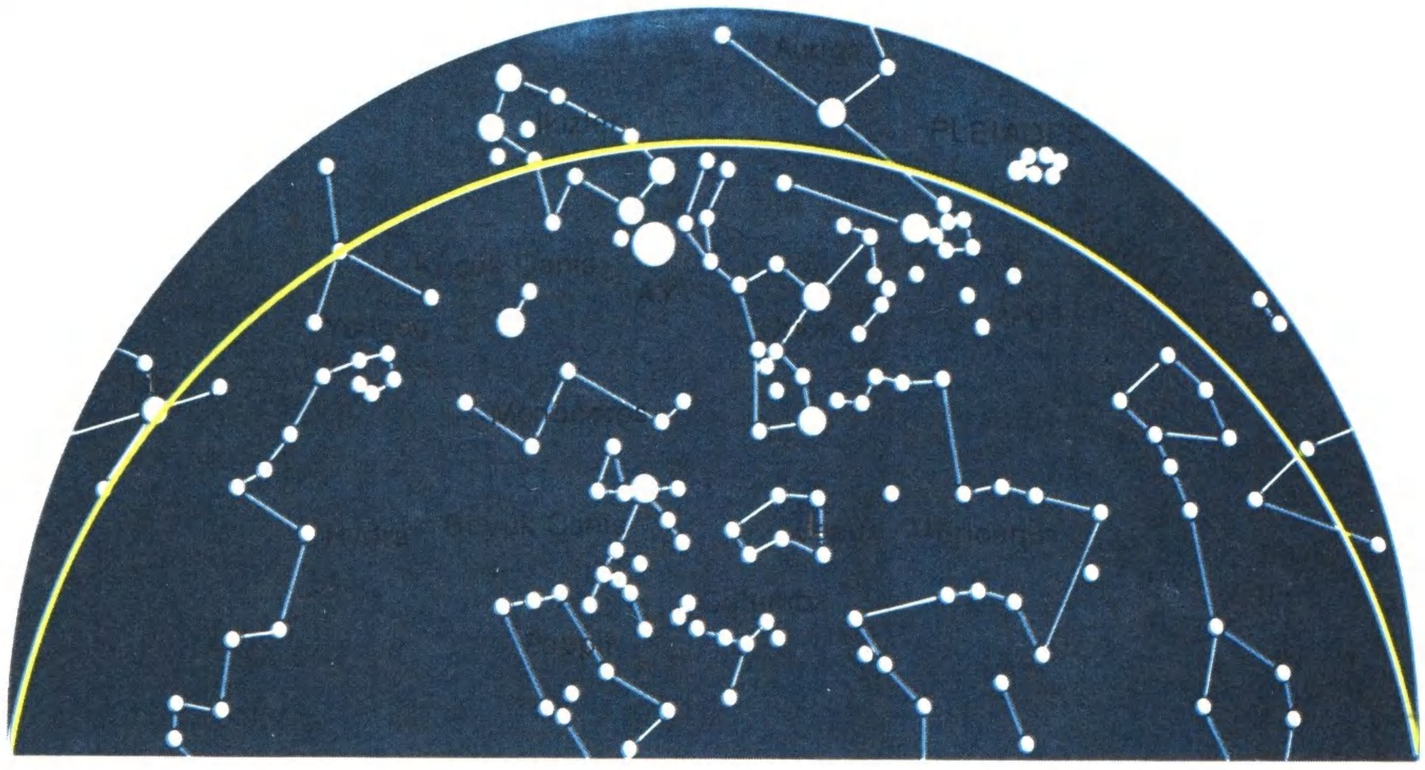

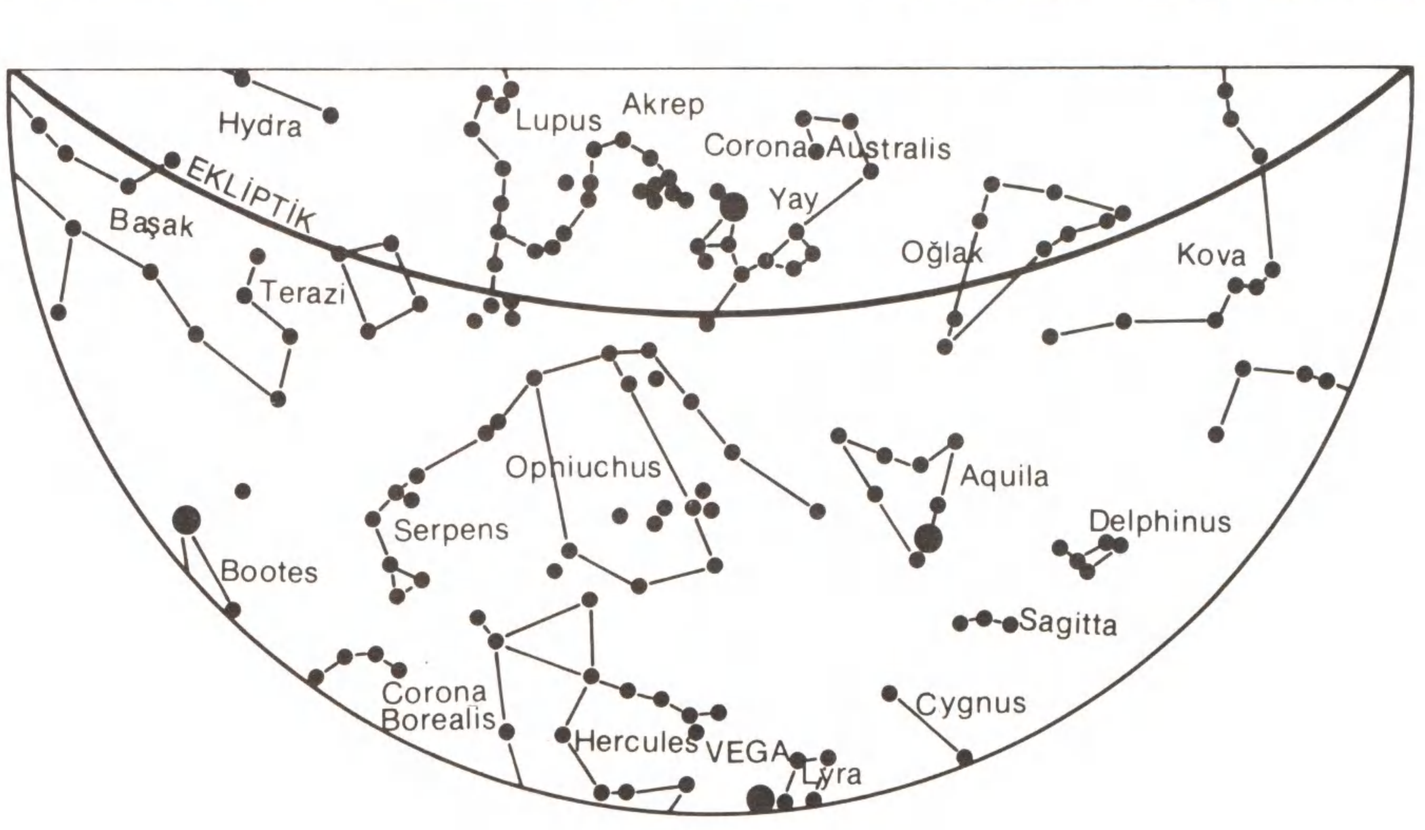

3. yüzyılda yapılmış bir Roma mozaikinde, eski Babil'in Okyanus Tanrısı Ea ile Yunan ve Roma'nın Deniz Tanrısı Poseidon arasındaki yakın benzerlik görülüyor. Ea'nın bir görünümü olan altı balık üstü keçi biçimindeki Tanrı tasviri bugün Oğlak denilen burcun sembolü olarak o devirde seçilmiş (solda).

22 Aralık 1980 geceyarısı kuzey yarıküreden bakıldığında gökyüzünün görünen kısmı üstte, görünmeyen kısmı da altta. Bu ana göre çizilmiş horoskop da sağda altta. Gökyüzünde Boğa, göğün tepe noktasında duruyor ve Güneş de bunun karşısında bulunan Akrep takımyıldızında bulunuyor. Ama, horoskopta Güneş Oğlak burcunda duruyor. Bu fark presesyondan ötürü ekliptikteki kaymanın sonucudur (altta).

Klasik astrolojiye göre, Zodyak'taki her bir burç insan bedenindeki bir bölge ile ilişkilidir (en sağda).

♑ Oğlak
♒ Kova
♓ Balık
♈ Koç
♉ Boğa
♊ İkizler
♋ Yengeç
♌ Aslan
♍ Başak
♎ Terazi
♏ Akrep
♐ Yay

☉ Güneş
☽ Ay
☿ Merkür
♀ Venüs
⊕ Dünya
♂ Mars
♃ Jüpiter
♄ Satürn
♅ Uranüs
♆ Neptün
♇ Plüton

bakılacak yerin doğusunda Aslan ve Başak burçları, batısında ise Boğa ve Koç burçları bulunur. Böylece, Zodyak çemberi ile doğu ufkunun kesiştiği yerde Terazi burcunun yükselmekte olduğu, batı ufkuyla kesiştiği yerde ise Koç burcunun batmakta olduğu belirlenir.

Zodyak çemberi

Bütün bu gözlemler bir çember üzerinde yapıldığından, çizilecek horoskop da 12 eşit parçaya ayrılmış bir çember biçiminde olacaktır. Her iki parça burçlardan birisine ayrılmış olarak, horoskop çemberi ile Zodyak çemberi belirtilmiş olur. Yani, Güneş'in bir yılda geçtiği burçların tamamıdır bu! Çemberin en üst noktası göğün o anki tepe noktasını gösterir. Tepe noktası öğle vakti güneşin durduğu en yüksek nokta demektir. Bunun solunda ve sağında ise, doğu ve batı noktaları yer alır.

Yükselen burç

Dünya kendi etrafında sağdan sola doğru döndüğüne göre, örnekteki gözlemimize devam edersek, zamanla doğuda Terazi burcunun yükseldiği görülür. Kış mevsimine girerken, gece yarısı doğuda bu burç bulunur. Ascendant denilen yükselen burç bu esasa göre göre hesaplanır.

Gece yarısından sonra zamanla şafak söker ve Güneş'in doğduğu ana gelinir. İşte bu sırada ascendant noktasında yükselen burç Oğlak'tır. Çünkü, Güneş doğarken hangi burçta ise yükselen burç da o olacaktır. Yine bir süre sonra öğle vaktinde Güneş tam tepe noktasına ulaşır ve yükselen burç da Koç olur.

Gece yarısı Güneş Dünya'nın tam altında durduğu için, çizilecek dairesel haritada en alt yerdeki burç Güneş'in bulunduğu burç olarak işaretlenir. Mesela, 22 Aralık 1980 gece yarısı Güneş 1 derece Oğlak burcunda duruyordu. Merkür ile Venüs Güneş'ten fazla uzakta bulunamayacağı için, gözlem anında bunları gökyüzünde göremeyiz. Aslında, gözlem yaptığımız bu tarihte gece yarısı gökyüzünde görünen sadece Ay'dır. Mars, Jüpiter ve Satürn de ufkun altında kalmıştır.

Ephemeris denilen cetvellerden bütün bu planetlerin yerlerini hesaplayarak bulmak

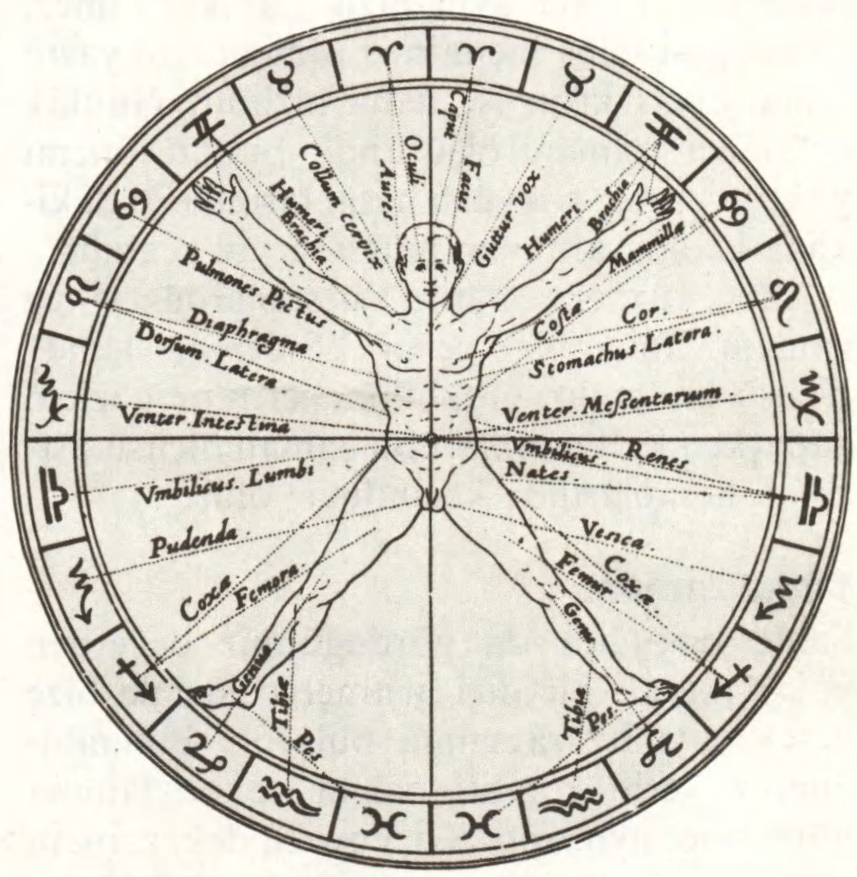

mümkündür. Basit bir işlemle, Merkür'ün 26 derece Yay'da, Venüs'ün 6 derece Yay'da, Mars'ın 23 derece Oğlak'ta, Jüpiter'in 9 derece Terazi'de ve Satürn'ün de 9 derece Terazi'de durduğunu buluruz. Bu örnekte Jüpiter ile Satürn aynı burçta üst üste duruyor olduğundan ikisinin birleşme durumunda olduğu anlaşılır.

Bir de çıplak gözle görülemeyen çok uzak planetlerin yerlerini işaretlemek gerekir. Bunlar son 200 yılda keşfedilmiş yeni planetlerdir. Ephemeris'e bakarsak, Uranüs'ün 28 derece Akrep'te, Neptün'ün 23 derece Yay' da, Pluton'un da 24 derece Terazi'de durduğunu anlarız. Bu sonuçlara göre, gece yarısından sonra ve Güneş doğmadan önce, ilkin Jüpiter ile Satürn doğu ufkunda doğacaktır. Daha sonra da, eğer görebilseydik, sırasıyla Pluton, Uranüs, sonra Venüs, Neptün ve sabah yıldızı denilen Merkür'ün doğduğunu görürdük. Mars'ı görmemiz mümkün olmazdı, çünkü önce Güneş doğacağı için göğün çok aydınlık olması diğer gökcisimlerinin görülmesini önleyecekti.

Saatin hesaplanması

Horoskop'un bütün özellikleriyle tam olarak çizilebilmesi için, ascendant noktasının yükselen burcun hangi derecesinde olduğunun ve

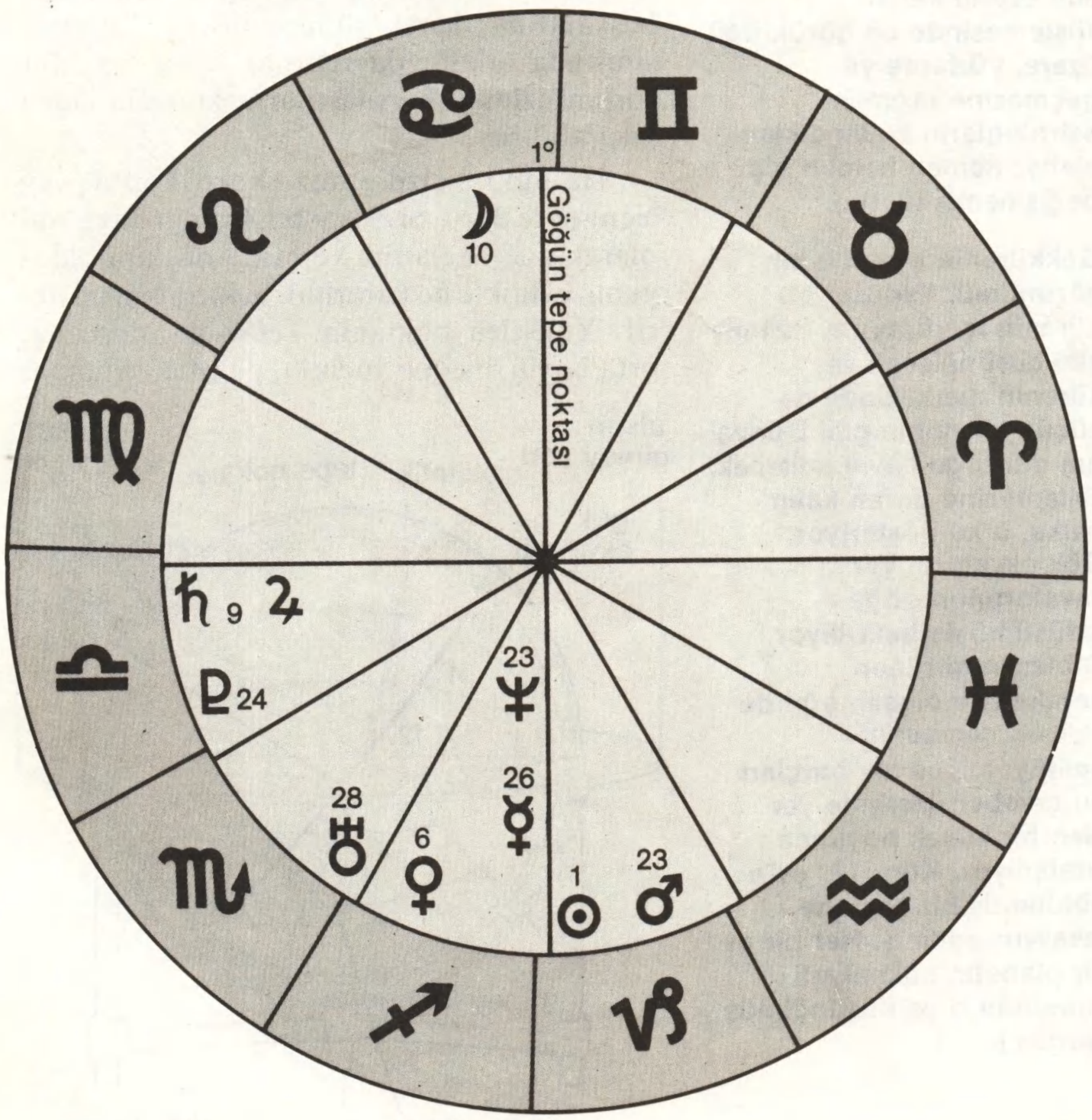

dolayısıyla tepe noktasının da aynı kesinlikle belirlenmesi gerekiyor. Bunun için de belirli bir saat zamanının verilmesi şarttır. Diyelim ki, gece saat 23.55'teki duruma göre horoskopu çizeceğiz. Bu bulunduğumuz yerdeki saatlerin gösterdiği zamandır.

Yani, yerel saat bunu gösterir. Bütün ülkelerde yerel saat İngiltere'deki Greenwich ortalama zamanına göre belirlenir. Boylam farkına göre ülkeler saatlerini böylece ayarlarlar. Bir yıllık ortalamaya göre, Güneş'in öğle vakti saat 12'de tepe noktasına geldiği düşünülerek hazırlanan bu ölçü, günlük hayatta işimizi kolaylıkla görmemizi sağlar.

Ama, gökyüzü ile ilgili hesaplarda durum değişir. Çünkü Dünya Güneş'in etrafında dönerken daima aynı hızla hareket etmez. Yörüngesi elips biçiminde olduğu için yazın daha yavaş kışın ise daha hızlıdır. Günlük ortalama zaman ölçüsünde bunun önemi yoktur. Ama, gökyüzü hesaplarında 20 dakikaya kadar varabilen hatalara yol açabilir.

Bu yüzden, bütün hesaplarda yıldız zamanı anlamına gelen "Sidereal Time" ölçüsü kullanılır. Gökbilimcilerin de gözlem yaparken kullandıkları bu zaman ölçüsü astroloji hesaplarında kaçınılmaz olur.

Eski kültürlere beşik olmuş bütün diğer ülkelerde olduğu gibi, Hindistan'da da astroloji uzun zamandan beri bir bilim olarak kabul edilmiştir. Bu 17. yüzyıldan kalma "Cihangir'in Albümü" adlı eserin kenar süslemesinde de görüldüğü üzere, yüzlerce yıl geçmesine rağmen astrologların kullandıkları aletler hemen hemen hiç değişmemiş (üstte).

Yıldız zamanı

Saate baktığımızda gördüğümüz değerden yola çıkarak bir dizi aritmetik işlemle bize gereken yıldız zamanını buluruz. Bulunduğumuz yerin coğrafi enlem ve boylamına göre, önce aynı anda Greenwich'deki zamanı saptarız. Daha sonra da Ephemeris'de o güne ait yıldız zamanını esas alarak, bulunduğumuz yerde ve zamandaki yıldız zamanını hesaplarız. Bundan sonra yapılacak iş, yine Ephemeris'e bakarak gökcisimlerinin yerlerini o zamanki değerleriyle bulmaktır. Bunun için de aritmetik bir işlem gerekir.

Haritanın hazırlanışı

Böylece, bulunan değerler on iki eşit parçaya ayrılmış çember biçimindeki horoskop dairesine yerleştirilir ve istenilen gök haritası çizilmiş olur. Bu harita ile, hangi yön ve hangi zamana göre hesap yapmışsanız, o anki gökyüzü şemasını bir bakışta görebilirsiniz. Dairenin merkezinde Dünya, çevresinde de Güneş, Ay ve planetlerin yerleri, doğuda yükselen burç ve tepe noktası olan bir gök haritanız incelemeniz için artık hazırdır!

Horoskopların yorumlanması

Horoskop'un yorumlanışı asırlara dayanan bir dizi kurallara göre yapılır. Temel olarak, Güneş gerçek kişiliği, esas benliği simgeler. Ascendent denilen yükselen nokta, fiziksel özellikleri ve dış görünüşü tanımlar. Ay ise duyguları ve ruhsal yapıyı belirtir. Şimdi, bizim örneğimizde, Güneş Oğlak'ta, Ay Yengeç'te ve yükselen nokta ise Terazi'de bulunuyor.

Gazetelerdeki "yıldız falı"nda yalnız Güneş'in bulunduğu burç dikkate alınır. Örneğin, aralık sonu ile ocak sonu arasında doğanların Güneş'i Oğlak'ta duracağına göre, Oğlak burcundan oldukları yeterli görülür. Gerisine önem verilmez. Genellemeye göre, denir ki, Oğlak burcundan olanlar iradesi kuvvetli, inatçı ama egoist kişilerdir, başkalarına karşı şüphecidirler. Tartışma sırasında akıllı davranırlar ama ani bir sorumsuzlukla karşılaşırlarsa konrolü elden kaçırabilirler.

Halbuki, çizdiğimiz horoskopta Ay Yengeç'te duruyor. Yani bu, kişinin duygusal olarak aile bağlarına ve evine düşkün olduğunu, evlilikte de kararlılık beklediğini gösterir. Yükselen noktanın Terazi'de oluşu da, orta boylu, biçimli vücutlu, güzel görünümlü

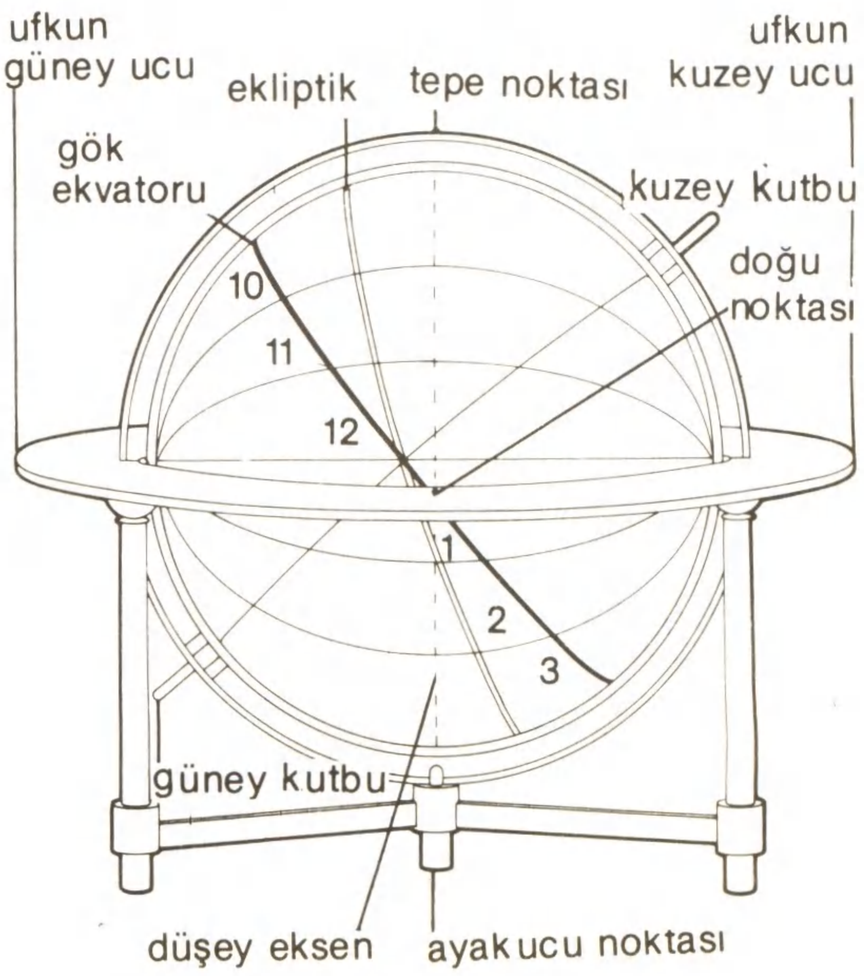

Gökkürenin şematik bir görünümü. Yıldızlar bu kürenin iç yüzeyine çizilmiş gibi düşünülecek ve kürenin merkezinde de küçük bir nokta gibi Dünya'nın durduğu hayal edilecek. Enlemesine duran kalın halka, ufku gösteriyor. Gök ekvatoru, yer ekvatorunun göğe izdüşümüyle belirtiliyor. Güneş'in görünen hareketiyle oluşan eğri de ekliptik çemberini belirliyor. Zodyak burçları bu çember üzerinde yer alan bir kuşak boyunca sıralanıyor. Küre 12 "ev"e bölünmüş bir biçimde tasavvur edilmiş. Her bir ev bir planetin hâkimiyeti altındadır diye düşünülmüş (sağda).

ve muhtemelen açık renk ve uzun saçlı, sağlıklı bir kimse olduğunun göstergesidir.

Karakterin ortaya çıkışı

Buraya kadar yapılan, astrolojik yorumun sadece basit bir başlangıcıdır. Şimdi biraz daha devam edelim. Venüs Yay'da olduğuna göre, samimi ve dışadönük bir kişilik sözkonusudur. Bu kişi aynı zamanda dini değerlere de önem veren birisidir. Merkür ve Neptün de Yay'da, üstelik birleşme durumundadır. Yani aradaki açı sekiz dereceden küçük.

Buna göre, ele aldığımız kişi, hassas kişiliğinin verdiği özel yetenekleri ile ün kazanabilir demektir. Oğlak'ta duran Mars, toplum içinde bir yer kazanacağını ve maddi başarıya ulaşacağını belirtmektedir. Terazi'deki Jüpiter ile Satürn'ün birleşmesi her türlü problemi halledebilme yeteneği ile sorunların üstesinden gelerek başarı sağlayacağına işarettir.

Böylece yorum devam ettikçe karşımıza bir insanın özellikleriyle dolu bir tablonun çıktığını görürüz. Öyleyse, aynı gün ve saatte doğan herkesin aşağı yukarı bu tabloya uygun bir yapıda olması gerekmektedir. Astrolojide bu yorumlama işlemi daha karmaşık bir biçimde ilerletilir. İşte bu noktada, modern bilimsel araştırmalar eski kurallara göre yorum yapan astrolojide bir geçerlilik payı olduğunu ortaya çıkarmaktadır.

Evlerin önemi

Horoskop'ta her ev (Bkz. sayfa: 309) kendi başına bir özelliği simgeler. Örneğin evlilik ile ilgili konularda 7. ev önemlidir. Yolculuk için 9. ve 3. evlere bakılır. Hastalık 6. evde belirir. Çocuklar 5. evde görülür.

Ancak, evlerin hangi esasa göre hesaplanacağı konusunda astrologlar arasında bir anlaşmaya varılamamıştır. Eşit ev olmasını savunanlar bile, başlangıç olarak ascendant noktasının mı, yoksa tepe noktasının mı alınacağına karar vermemişlerdir. Yine de, modern astrologlar evler konusuna çok önem veriyorlar. Diğer yandan, evlerin hesaplanmasında değişik sistemler olsa bile bunların arasında pratik olarak çok az bir fark ortaya çıkar. Bazı astrologlar birkaç sistemi bir arada kullanarak yorum yapmayı tercih ediyorlar.

15. yüzyılda yazılmış De Sphaera yazmasından bir başka resim. Güneş yalnız gündüzün hâkimiyetini sürdürmekte ve evi de Aslan burcunda. Güneş'in özellikle kuvvetli etkisi altında kalan beşeri işler ise güçlülük ve başka insanlar üzerinde hâkimiyet kurmakla ilgili (üstte).

Gökkürenin 18. yüzyılda Araplar tarafından yapılmış bir modeli (solda).

Astroloji boş bir inanç değil!

Buraya kadar anlatılanlar, çizilmiş bir horoskopun yorumunu yapmakla ilgili inançlara ait çok kısa bir açıklamadan ibaret. Yine de, 20. yüzyılın son yarısında astroloji ile ilgili olarak yapılan önemli buluşların değerlendirilebilmesi için gerekli temel kuralları anlama yeterli sayılabilir. Galiba artık astrolojinin boş bir inanç olduğu fikrinden vazgeçmek zorundayız. Çünkü yapılan son araştırmalar bu eski inancın haklı olduğuna dair önemli ipuçlarını ortaya çıkarıyor.

Yedi Uyurlar'ı Tarsus'ta arıyorlar

İçine gireni yutan dağ

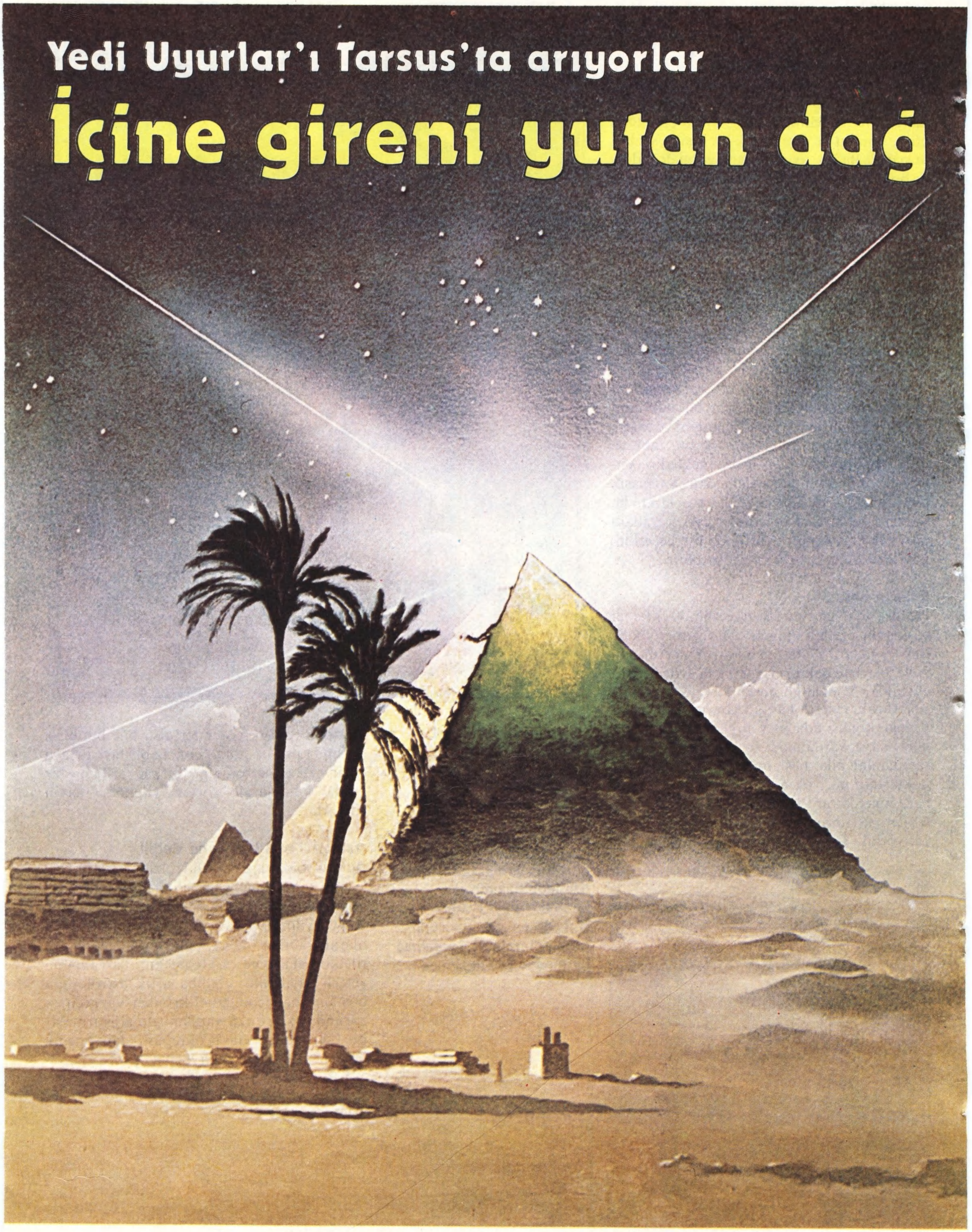

Piramit enerjisi cisimleri bozulmadan koruyor. Aynı şekilde, ölüler de bozulmadan duruyorlar. Acaba, piramit şeklindeki bir dağın altında bir mağara olursa ne olur? Tarsus'taki bu mağaraya üstelik "Yedi Uyurlar"ın (Eshab-ı Kehf) yeri deniyor. Burada bir de, şifalı bir kaya var. Aşağıdaki yazıda arkadaşımız Ata Nirun'un incelemesini sunuyoruz.

YEDİ UYURLAR'IN öyküsü biliniyor. (Bkz. sayfa 145). Bu mağaralardan Anadolu' da en az dokuz tane var. Hepsinde, Yedi Uyurlar'ın yattıkları iddia ediliyor. Ama Tarsus'taki mağara, diğerlerinden çok farklı. Çünkü, hem bulunduğu yerde jeolojik bir gariplik var, hem de içinde çok özel bir kaya bulunuyor.

Mısır piramitlerinin bir türlü çözülemeyen esrarını daha önce işledik (Bkz. sayfa 115). Bugün artık bu esrarın kaynağı sadece eski Mısır kültüründe aranmıyor. Piramit biçiminin de taşıdığı gizemli özellikler var. Tarsus'taki piramit biçimindeki Eshab-ı Kehf dağı bu alanda çok önemli bir yere sahip. Çünkü, ona piramit biçimini veren insan değil, doğa! (üstte).

Hıristiyanlar kovalanıyor

Hıristiyanlığın ilk yıllarında, puta tapan kral-lar, bu yeni dine inanan herkesi yakalayıp, öldürüyorlardı. Bunlardan biri olan Kral **Dakyanus,** Dekinos adındaki kente geliyor. Buradaki tüm Hıristiyanların yakalanmasını emrediyor.

Yakalananlar, kralın önüne getiriliyorlar. Kral, tutuklulara şöyle diyor: *"Ya inancınızı bırakıp, putlara tapacaksınız, ya da hemen öldürüleceksiniz."* Korkanlar kabul ediyor, reddedenler ise hemen orada parçalanıp, kentin surlarına asılıyorlar.

Bunu gören kralın yardımcılarından birkaç asil genç, çok üzülüyorlar ve öldürülenlerin inanç gücüne hayran oluyorlar. Onlar da ibadete başlıyorlar ve tabii derhal ihbar ediliyorlar. Kral çok kızıyor, hepsini tutuklatıyor, görevlerini ellerinden alıyor ve *"Ben, Ninova' ya gidip gelinceye kadar kararınızı verin, yoksa öldürüleceksiniz"* diyor.

Mağara ve uyku

Gençler kentten kaçarak, "Benelüs" adlı bir dağın altındaki mağaraya saklanıyorlar. İçlerinden biri, her gün dilenci kılığında kente gidiyor ve erzak alıp geliyor.

Kral, Ninova'dan dönünce, onları arıyor. Bulamayınca babalarını çağırtıyor. Babalar, oğullarının mallarını dağıtıp, dağa kaçtıklarını söylüyorlar. O gün kente gelen genç **Yemliha,** durumu öğrenince, korkuyla mağaraya dönüp, durumu anlatıyor. Sabaha kadar dua ediyorlar ve üzerlerine bir uyku hali geliyor. Yiyecekleri başuçlarında olduğu halde uyuyakalıyorlar.

Kralın adamları, durumu krala anlatınca, çok sinirlenen Dakyanus, mağaranın ağzını kapattırıyor. Bu arada yine kralın adamlarından olan iki inançlı kişi, gençlerin isimlerinin ve öykülerinin yazılı olduğu iki kurşun levhayı gizlice duvarın içine koyuyor. Bu levhalarda, onların gözleri açık ve uyanıkmış gibi yattıkları ama uykuda oldukları anlatılıyor.

Kuran'da Kehf Suresindeki 18. ayette şöyle yazıyor: *"Onları uyanık sanırdın, uyuyorlardı, onları sağa ve sola çevirirdik, köpekleri eşikte ayaklarını uzatmıştı. Eğer onları görmüş olsaydın, geri dönüp kaçardın. İçin korkuyla dolardı."*

Öykünün sonrası

Eshab-ı Kehf, ya da Yedi Uyurlar öyküsünün devamı aynı. Yani, 309 yıl sonra uyanıyorlar ve bir gün geçmiş sanıyorlar. Sonra yine yatıp, uyumaya devam ediyorlar.

Bir başka kaynak, **Muhammed İbn-i İshak** öyküyü anlatırken kentin adını "Efsus", dağın adını "Encelüs" olarak belirtiyor. Bir diğer İslam bilgini olan, **Veheb İbn-i Münebbeh**, daha ilginç bir yaklaşımda bulunarak şöyle diyor:

"Efsus halkından, **Ollias** *adlı birinin içine, mağaranın kapısını açmak düşüncesi doğdu. Kapıyı açtırdı. İşte o anda, Yedi Uyurlar kalkıp oturdular. Yüzyıllara rağmen hiçbir yerleri değişmemişti."*

Aynı kaynak, sonra tekrar yatıp uyuduklarını ve öldüklerini de belirtiyor. **İbn-i Abbas** tarihinde, Emevi Sultanı **Muaviye**'nin, Anadolu'ya gelip, Kehf'de bu mağarayı açtırmak istediği yazıyor. Ama, doğal bir olay engellemiş. Yalnız kesin bir şey var, Muaviye, Batı Anadolu'ya kadar ulaşamadı. Ya Tarsus'a, ya da Afşin'e gelmiş olması gerekir.

Bu gizemli öykü, batıda aynen, ya da çok az farkla görülüyor. Katolikler, 7 Temmuz'u, anı günü olarak kutluyorlar, Ortodokslara göre ise, Yedi Uyurlar 4 Ağustos'ta mağaraya girip, yüzyıllar sonra 22 Ekim'de uyanmışlardır.

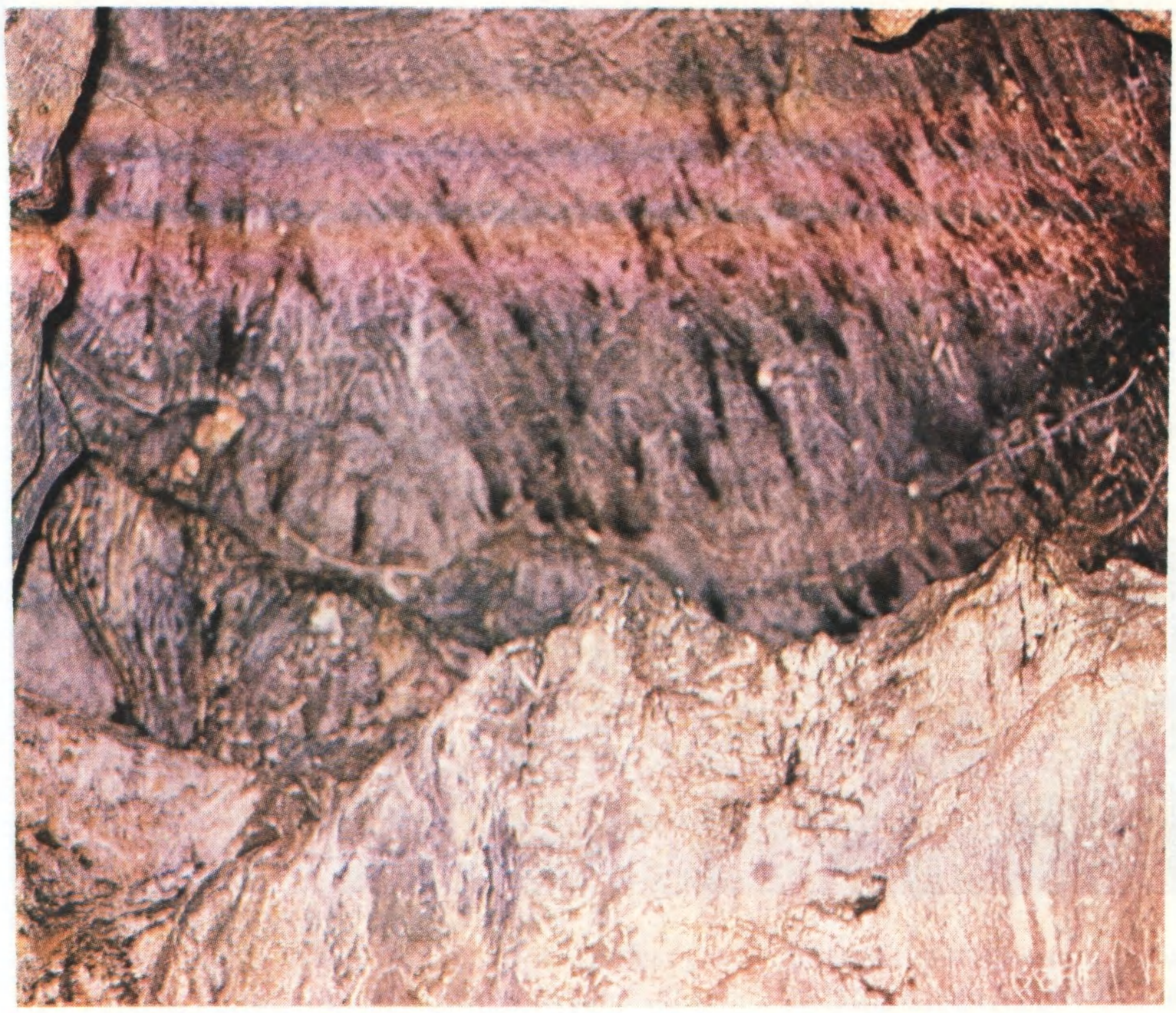

İpuçları var mı?

Tüm mitolojik, ya da masalsı kaynaklarda görüldüğü gibi, Eshab-ı Kehf olayının da gerçeklik payı, yüzde bir de olsa aranıyor. Unutulmamalıdır ki, **Schlimann**, Truva'yı bu şekilde bulmuştu.

Ama başta okuduğumuz öyküde, birkaç ilginç nokta var. Gençler, Kraldan kaçıp Benelüs Dağı'na çıkmışlar. Bu ne dağı? Bene, Latincede iyi, güzel anlamında; lux ya da lüs, ışık demek. Yani "İyi Işık Dağı". Yoksa, ışık saçan bir dağ mı?

Diğer öyküde, Encülüs Dağı adı kullanılmış. Bu kelime Arap tarihçinin dilinde değişmiş. Aslı yine Latince "Enceladüs" kelimesi. Bunun anlamıysa mitolojik. Jüpiter'in ışığını taşıyan devin adı. Tanrı onları Etna yanardağına gömmüş. Yani yine, ışıklı bir dağ. Bir diğer anlamda, en ve cülüs sözcükleri, dikkatle bakılması gereken yer, sonucunu veriyor.

Bu araştırma çok uzun sürebilir. Ama Tarsus'taki Eshab-ı Kehf mağarasının bulunduğu yere, birkaç kilometre uzaktan bakın, görülen şekil bir piramit veya konik bir dağdır.

Mağaranın sonu yok!

Kehf mağarasına girdikten sonra sonunu bulabilmek olanaksız. Çünkü, gittikçe daralan kayalar, sonunda daracık geçitler haline dönüşüyorlar. Bölge halkının anlattıklarıysa daha ilginç. Çünkü Tarsus'ta bulunan bazı mağara ve inlerden girilirse, Kehf Mağarası'ndan çıkılacağına inanılıyor. Hatta bu denenmiş ama giren kişiler bir daha ortada görünmemişler, yeraltında kayboldukları sanılıyor.

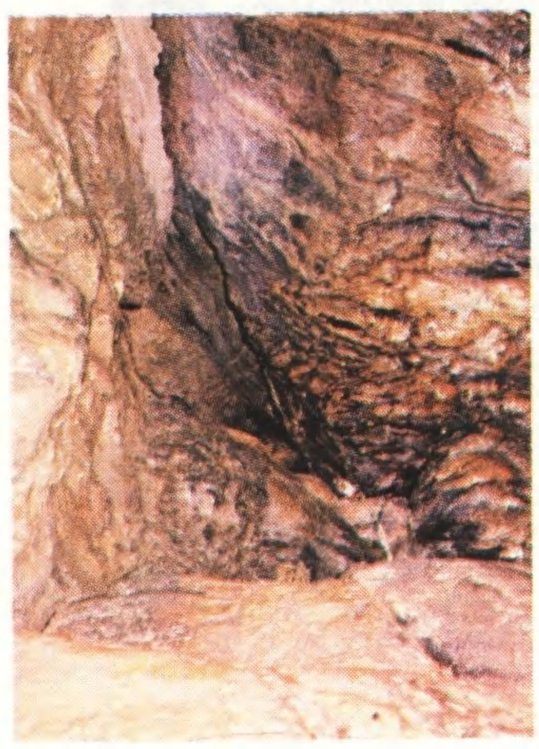

Eshab-ı Kehf dağının içi, mağaralarla (üstteki fotoğraf) dolu. Bir inanışa göre ünlü "Yedi Uyurlar" bu mağaraların birinde uyuyorlar.

Daha henüz kimse, bu yeraltı gizemini çözmek çabasında ve niyetinde değil. Ama, eğer bu dağ, Encülüs Dağı ise, Yedi Uyurlar ya da, Eshab-ı Kehf'in gerçek yeri dağın içerlerinde bir yerdedir. Baktığımız dağ, Encülüs Dağı ise bir gizem belki anlamlandırılabilir.

Çünkü dağ, piramit gibidir. Encülüs, ışık saçan bir dağ demek olduğuna göre, ortada bir enerji olmalı. Akla hemen piramit enerjisi geliyor. O halde, Yedi Uyurlar'ı yüzyıllarca koruyan enerji, bu tür bir enerji olabilir...

Piramit enerjisi

Dr. **Patrick Flanagan,** piramitler ve piramit enerjisi alanında yorulmaz bir araştırmacı. O, bu enerjinin tüm hastalıkları yok edeceğini, havayı ve suyu temizleyeceğini, en ilginci beşer hayatını yüzlerce yıl uzatabileceğini söylüyor.

Flanagan, atmosferdeki, negatif partiküllerin, insanoğlu için yararlı fiziki etkiler ürettiğini belirtiyor. Yaptığı araştırmalarda, atmosferdeki negatif iyon yükünün arttığı anlarda, piramit formlarının içinde ve tepesinde enerji artışı olduğunu gözlemlemiş.

Piramidin içine konan cisimlerin kendine özgü bir konuş ve yönlendirme şekilleri var. Her yönün de özel etki alanları var. Örneğin, yönleri şaşırtılarak yapay piramitlerin içine konan kişilerin, hemen tamamı doğa yönünü tercih ederek oturmuşlardır.

Öyleyse, Yedi Uyurlar'la ilgili, Kuranı Kerim'in Kehf Suresi'ndeki, "sağa ve sola çevirириz" ifadesi çok önemlidir. Yedi Uyurlar'ın, 309 yıl süresince, böyle bir enerji tarafından korunduklarını kabul edersek, onların sonsuz uykularına hâlâ devam ettiklerini de kabullenmemiz gerekir. Eğer onlar, hâlâ Tarsus'taki dağın altındaysalar, tabii Encülüs Dağı orasıysa, bozulmadan duruyor olmaları gerek!

Tanrısal İrade'nin kararıyla ve anlaşılmaz bir enerjinin korumasıyla, 309 yıl sonra mağaralarının kapıları açılınca uyanmışlardı. Acaba, Tarsus'taki Kehf Mağarası'nın derinliklerine inebilseydik, onların bulundukları gerçek yere ulaşabilir miydik?

İşte o anda, 7 genç ve köpekleri Kıtmir yeniden yerlerinden doğrulup, bize "Dünden beri, ne oldu?" derler miydi?

Anadolu, dev bir yeraltı mağara sistemine sahip. Tüm Kapadokya'dan, Antalya'ya, oradan Tarsus, Adana ve Antalya'ya kadar uzanıyor bu sistem. Kim bilir, buraları ne gibi gizemler saklıyorlar?

Daha fazla bilgi için:

Kuranı Kerim Tefsiri/Tıbyan Tefsiri.
Kuran ve Tefsirlere Göre Eshab-ı Kehf/Şahin Menekşeoğlu, Adana, 1985.
Piramitler /Bilim Araştırma Merkezi/1983.

İşin içinde hile var mı yok mu bilinmiyor ama

Ateşte yürüyen yürüyene...

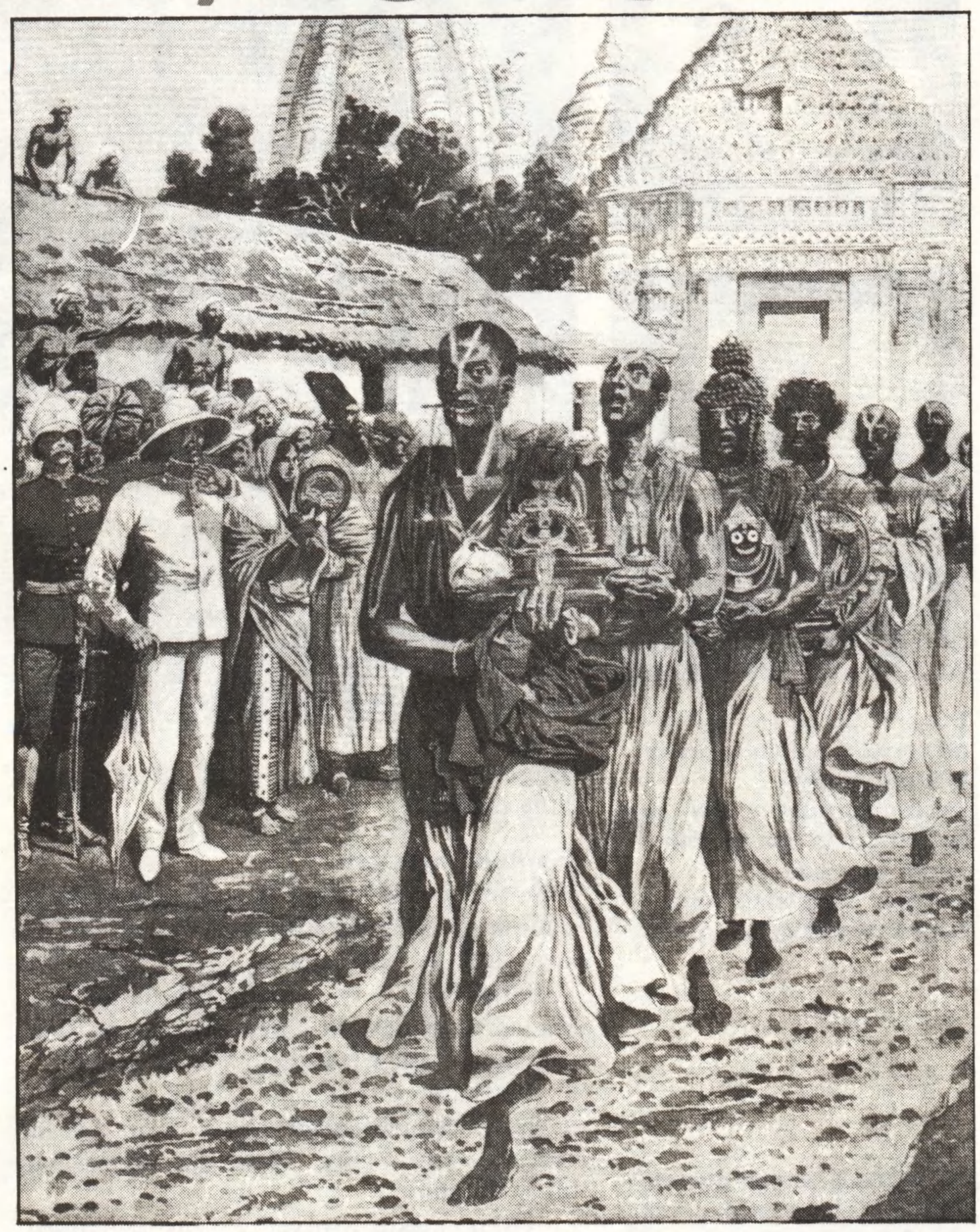

Ateşte yürümenin, yakın zamanlara kadar Uzakdoğu'ya özgü bir göz boyama sanatı olduğu sanılıyordu. Fakat yapılan incelemeler herhangi bir hile olmadığını kanıtlıyor. Bu işi yapanların henüz bilinmeyen birtakım yasaları kullandıklarına muhakkak gözüyle bakılıyor.

ATEŞ ÜSTÜNDE yürüyebilmeyi başaran kişilerden bazıları, bu tür bir yeteneğe doğuştan sahip olurlar. Bir kısım insanın sonradan böyle bir özelliği elde ettiği kabul ediliyor. Ama bazılarına bu özellik kelimenin tam anlamıyla iliştirilmiştir. 450 derece sıcaklıktaki kor taşlar üzerinde yürüyebilen kişilerin, bu işi yanmadan nasıl başardıklarını çağdaş bilim çözemiyor.

Ateşte yürüyen hâkim

1890'larda, Albay **Gudgeon** adlı Yeni Zelandalı bir hâkim ve üç arkadaşı önemli bir gözlem yaptılar. Bir gün, Polinezya'nın, Raratoa yöresinde, bir Şamanın ateş üzerinde yürümesini izlediler. Şaman onlara, herkeste doğaüstü koruyucu bir gücün olduğunu söyledi. Buna inanıyorlarsa ateş üzerinde yürümelerini önerdi. Albay Gudgeon ve arkadaşları teklifi kabul ettiler. Ayakkabı ve çoraplarını çıkardılar. Tehlikeli yürüyüşü başarıyla tamamladılar.

Ancak gruptakilerden biri, kuralları çiğneyerek, "Lut peygamberin karısı gibi" dönüp arkasına baktı ve fena şekilde yandı. Ateşin bulunduğu çukura yaklaşırken Gudgeon da tedirgindi, yüzünü yalayan sıcak dalgaları hissediyordu.

"Ayağımın derisinin tümüyle soyulacağını sandım" diyor. Ama öteki tarafa vardığında hissettiği tek şey, elektrik şokuna benzer bir yanmaydı.

1912'de Avrupalı izleyicileri eğlendirmek amacıyla 40 fanatik Brahman tarafından düzenlenen gösterişli ateş yürüyüşü. Yoğun dinsel coşku durumunu güçlendirmek amacıyla kutsal nesneler taşıyorlar. Görünürde nesneler onları akkor halindeki çukura karşı duyarsız yapıyor (üstte).

Isı 400 dereceden fazla

Kendi denemesi başarıyla sonuçlandıktan sonra, Gudgeon'un arkadaşı Dr. **Hocken** bazı deneyler yaptı. Yanında 400 dereceye kadar gösterebilen bir termometre vardı. Ateşin iki metre kadar üstünde tuttu. Hemen yükselen cıva, doktora göre neredeyse patlayacaktı ama cam borunun lehimi daha önceden erimişti bile.

Doktor hile bulamıyor

Dr. Hocken daha sonra ateş üzerinde yürüyen yerlilerin ayaklarını yakından inceledi. Ayakları yumuşak ve normaldi. Kesinlikle ayak derilerinde bir değişiklik yoktu. Herhangi koruyucu madde olup olmadığını anlamak için de deri örnekleri aldı. Hatta yerlilerin ayak tabanlarını diliyle yaladı. Yerlilerin kimyasal bir koruyucu madde kullanmadıklarını gördü. Gördüklerine bir hile karışmamış olduğundan kesinlikle emindi.

Karşı çıkan da var

Dr. Hocken'in dikkatle sürdürdüğü bilimsel incelemelere rağmen, elde ettiği sonuçları bazı çevreler kabul etmedi. Mesela, folklor derneği başkanı olan **Edward Clodd** 1895'teki başkanlık konuşmasında ateşte yürüme olaylarını küçümsedi. Olayın tümüyle sahtekârlık olduğunu ileri sürdü. *"Bu işin nasıl yapıldığını bildiğimi iddia edecek değilim. Ama bilinen bir gerçek vardır. Çıplak ayakla dolaşanların tabanları bir süre sonra hissizleşmeye başlar. Bizim kalın botlarla zor dayandığımız sıcaklığa rahatlıkla dayanırlar."*

Clodd, bu iddiasını sürdürdü. Sulandırılmış sülfürikasit ve alüm kullanılarak ayakların hissizleştirildiğini söylüyordu: *"Şu da bilinen bir gerçektir"* diyordu, *"Kişi, nemli olduğu müddetçe elini akışkan haldeki demir eriyiğinde tutabilir. Şiddetli ısı, nemin eli çevreleyecek bir şekilde kalmasına neden olur. Bu yüzden el ile eriyik arasında bir tür tabaka oluşur. Böylece sıcaklık da dayanılır hale gelir."*

Yeniye inanmıyorlar

Clodd'un bu iddiaları **Andrew Lang**'ın ilginç ve etraflı cevabına yol açtı. Lang, 1890'ların en önde gelen tarihçi ve insanbilimcilerindendi. **Virgillius**'un anlattığı benzer olaylara, seyahat kitaplarına, azizler hakkındaki efsanelere ve ateş denemelerine değiniyordu. İnsanbiliminde bu tür olayların değerli bir birikim oluşturduğuna işaret etti.

Lang, yaşamakta olan tanıkların anlattığı benzer olaylara ilgisiz kalınmasına karşı çıktı. Nedense kanıtlar sağlam ve yakın zamana ait olduğunda, tanık daha çok sorgulanıyordu. Herkes, eskiden olmuş olabilir, ama şimdi olamaz diyordu. Lang, ateşte yürüme ve ateşe dokunma olaylarında "ruhsal" bir yan olmadığını söylüyor. Ama zaman zaman hilekârlık yapıldığı da bilinen bir gerçek.

Hile aranıyor

Gerçekten de ateşte yürüme hilesi çok eski ve çok yaygındır. Clodd ise sulandırılmış sülfürikasit ve alüm kullanıldığını iddia ediyor. Herhalde kendi üzerinde bu tür bir deney yapmadı. Dolayısıyla elinde deneye dayalı bir sonuç da yok. Oysa bilimin en önemli öğelerinden biri deneydir.

Fakat, bu konuda 20-30 yıl süresince deneyler yapanlar da var. Dr. **T.N. Hocken** gibi bilim adamları bu tür olayları dikkatle incelediler ama nedenleriyle pek ilgilenmediler. Örneğin, Tahitili Dr. **John G. Hill** ateş dolu bir çukuru geçen bir adamı inceledi. Adamın yüzü ateşten soyulmuştu. Ama ayakkabısı, çorabı ve ayaklarında hiçbir yanık izi yoktu.

Fiji Adaları'nda tıp görevlilerinin şefi olan Dr. **B. Glanvill Corney,** 1914 Şubat ayında yayınlanan bir yazısında, yaptığı ayrıntılı bir araştırmanın sonuçlarını açıkladı. Corney, yüksek ısıda taşlar üzerinde yapılan kitlesel yürüyüşleri izledi. Bu yürüyüşlere katılan herkesin ayağını, yürüyüşten önce ve sonra inceledi. Ne bir hileye, ne de yanma izine rastladı.

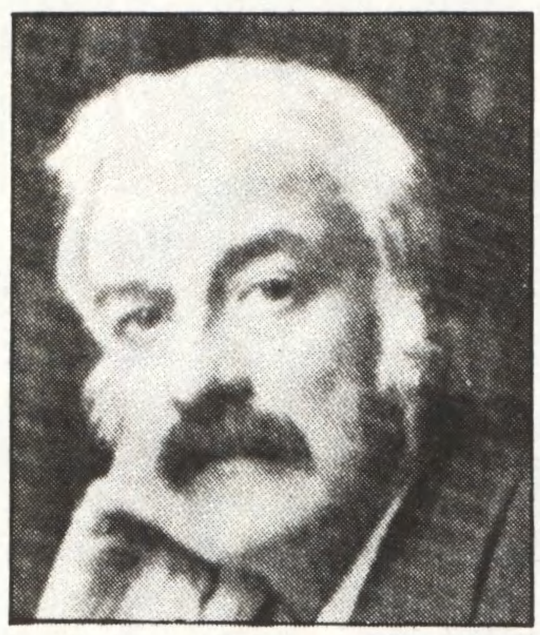

Edward Clodd (en üstte) ateşte yürümenin kolay bir hile olduğunu düşünüyordu. Andrew Lang (üstte) Clodd'dan teorisini kendi üzerinde kanıtlamasını istedi ama Clodd denemeyi reddetti.

Bir sahne gösterisi olsa da ateşe bağışıklık artık gerçek olarak kabul ediliyor (altta).

Görkemli gösteri

Bilimsel açıdan yeterli koşullarda yapılmış olmasa da 1921'de Hindistan'da yapılan bir ateş yürüyüşü de bugüne kadar yapılan en gösterişli yürüyüş olarak kabul ediliyor. Madras kentindeki bir Katolik Piskoposu, arkadaşı olan bölge **Maharaja**'sından (Hintli eyalet başkanı) bir ateşte yürüme gösterisi düzenlemesini istemişti. Olayı anlatan yazar **Oliver Leroy**'a göre, Maharaja, Müslüman bir fakir buldu.

Fakir, ateşte yürüyenlerin üstüne sihirli, koruyucu bir örtü tuttu. Maharaja'nın, tümü Hıristiyanlardan oluşan askeri bandosunun dehşet dolu bakışları altında ilk gönüllüler alevler arasından geçtiler. Müslüman fakir, izleyiciler arasından isteksiz kişileri de tutup ateşe itiyordu. İzleyicilerin korkulu bakışları şaşkın gülümsemelere dönüşüyordu. Sonunda bando görevlileri de yürüyüşe razı edildiler ve ateşi iki kere boydan boya geçtiler.

Acıyı fakir üstleniyor

14 yıl sonra, 1935 Eylül'ünde Londra Üniversitesi'nden bir grup bilim adamının denetimi altında, bilimsel bir ateşte yürüme deneyi düzenlendi. Surrey, Carlshalton'da 7 metrelik ateş dolu bir çukur hazırlandı. Ortalama ısı 800 dereceydi. **Kuda Bux** adında genç bir Müslüman Hintli, çukuru boylamasına dört kere geçti.

Bu sefer de yapay bir korunmaya başvurulmadığı görülüyordu. Hile ihtimaline karşı yapılan sıkı denetime rağmen izleyiciler arasında birkaç inatçı kişi vardı. Bunlardan biri olan ünlü "hayalet avcısı" **Harry Price** bile

Kuda Bux'un olanaksız olanı gerçekleştirdiğini söyledi. Deneye katılan bir doktor, izleyicilerden **Harold S.W.Chibbett**'ın kulağına eğildi ve bu "numarayı" herkesin yapabileceğini söyledi. Denemesi istendiğinde ise kıyafetinin pek uygun olmadığını ileri sürdü.

Kitlesel hipnoz

Bir yığın kanıt karşısında, böyle korkakça sözler sarf etmek ve uydurma açıklamalar yapmak çok anlamsız. Bazı kişiler tek başlarına ya da grup halinde bu gizemli yeteneklerini gösteriyorlar. İşin içine hiçbir hile katmadan, yanan kömürler üzerinde yürüyor, kor halindekileri ellerine alabiliyorlar. Acaba işin sırrının bir zihin hilesinde mi yattığı, yoksa bir kitlesel hipnozun mu söz konusu olduğu bilinmiyor.

1937 Nisan ayında İngiltere, Carlshalton'da yapılan deneme. Bu deneme, sıkı denetlenmiş koşullarda bile hem Hintlilerin hem de Avrupalıların ateş dolu çukurda yürüyebileceklerini ve hiçbir zarar görmeyeceklerini gösterdi. Korların üzerinde ilk olarak Ahmed Hüseyin (en üstte) yürüdü, sonra da Reginald Adcock (üstte) geçti. İkisinin de ayakları yürüyüşten önce ve sonra incelenmiş, yapay bir korunma ya da yanık izi olup olmadığı araştırılmıştı. Ama hiçbir belirtiye rastlanmamıştı. Deneme, 1935 Eylül ayında, gene aynı yerde Kuda Bux adlı Müslümanın yaptığı yürüyüşten sonra yapıldı. Kuda Bux'un yürüyüşü bilim adamları ve ruh araştırmacıları tarafından dikkatle izlenmişti.

Başına tuz serpiyorlar

Profesör **Stephenson** bir tarihte Tokyo'da, 27 metre uzunluğunda ateş dolu bir çukurda yürüdü. Fakat daha önce bir Şinto rahibi, onu bir tapınağa götürdü ve başına tuz serpti. Profesör ateş üzerinde yürürken ayağında hafif bir yanma hissetti. Ama bir noktada, aniden kısa süreli bir acı saplandı. Sonradan ayağında önemsiz bir kesik olduğunu gördü. Sanki keskin bir taş buna neden olmuştu. Anlaşıldığına göre, tuz serpme töreni onu sadece ısıdan koruyor. Acı duymasını önleyemiyor.

Ruhsal coşku

Fiji Adaları'nda bir ateşte yürüme gösterisini izledikten sonra, Dr. **Harry B. Wright** da benzer bir gözlemini anlatıyor. Wright'a göre insanlar yürüyüş sırasında ruhsal bir coşkuya kapılıyorlar. Ama törenden önce ve sonra, ayaklarına iğne ve yanan sigarayla dokunulduğunda doğal bir tepki gösteriyorlar ve acı duyuyorlar.

Töreni yürüten rahibin ya da Şamanın yürüyenlerin acısını yüklendiği birkaç olay biliniyor. Bu tür durumlarda töreni yürüten kişinin kendine inananları hipnotize ettiği ya da coşturduğu kabul ediliyor. Ama bu etki geçer ve kişinin inancı sarsılırsa bu kez ateş son derece yakıcı olabiliyor.

Ateş yiyiciler

Ateşe bağışıklığı doğal yetenek olarak açıklamada bir doğruluk payı olabilir. **John Evelyn**'in **Richardson** adındaki ateş yiyiciyle ilgili olarak anlattıkları da bunu doğruluyor. Sihirli ya da ruhsal güçleri olduğunu ileri sürmeyen bu kişi, açıkça ateşi yiyor. **Max Freedoom Long**'un anlattıkları da bu türe girer.

1940'larda sirklerde çalışan bir ateş yiyici Long'u çok etkiledi. Düzenlediği özel gösteriye bir dişçiyi de çağırdı. Ateş yiyici, bir oksijen kaynağının güçlü alevini ağzının içine tuttu. Çenelerini de sonuna kadar açarak yakından incelemeyi mümkün kıldı. Ayrıca metal bir çubuğu bükülebilir hale gelinceye kadar ısıttı. Dişleriyle de büktü. Long ve dişçi olayın gerçek olduğuna inandılar.

Elbiseler nasıl yanmıyor?

Ateşe meydan okuma gösterilerinde en anlaşılmaz olan insanların ateşe bağışıklığı değil. Elbiselerin ateşe bağışıklığı daha şaşırtıcı. Hipnozdaki trans durumu insanın tenini yanmadan koruyabilir. Peki bir çift çorap ya da ayakkabı nasıl hipnotize edilebiliyor? Maharaja'nın tümüyle giyimli bandosu ateşin içinden nasıl geçebildi?

Hong Kong'daki Budist ateş dansçılarının da, safran rengindeki giysilerinin alevlerden ve sıcaktan hiç etkilenmediği gözlemlendi.

Ayakkabılar yandı...

British Museum'dan Dr. **W. T. Brigham** Güney Denizi'ndeki volkanik Kona adasında yapılacak bir ateş yürüyüşüne katılmaya razı olmuştu. Yürüyüş ötekilerden farklıydı. Çünkü adadaki yanardağ yeni püskürmeye başlamıştı. Koruyuculuk yapan üç Kahuna yani yerel büyücü, Brigham'a kendileriyle birlikte lavların içinden yürümesini önerdi.

Önce, ayakkabılarını çıkarmasını söylediler. Çünkü yapacakları büyü ayakkabıları korumuyordu. Profesör tereddüt edince büyücüler onu da öyle peşlerinden sürüklediler. Yanan çorap ve ayakkabılardan kalanlara kahkahayla gülen büyücülerle birlikte Profesör 46 m yürümek zorunda kaldı. Ayaklarına ve geri kalan elbiselerine hiçbir şey olmamıştı.

Bilinmeyen yasalar mı?

Fiji'de yapılan deneylerden sonra **Dr. Glanvill Corney,** birtakım psikolojik yaklaşımların ateşte yürüme olayını açıklamaya yeterli olmadığını söylüyor. Öte yanda bu işin ruhsal bir açıklaması da yok... Fizik yasaları ile de tümüyle çelişiyor. Belki de henüz bilinmeyen fizik yasaları vardır...

Öteki dünyadan gelen resimler

Ruhsal âlemin varlığı ile ilgili araştırmalar çok geniş boyutlara geldi. Ölmüş bestecilerin öteki dünyadan besteler göndermesi olayı gibi (Bkz. Sayfa 450) ressamların da medyumlar aracılığıyla sanatlarını sürdürüp sürdürmedikleri araştırılıyor.

Bu resimdeki stil Aubrey Beardsley'e aittir. Ancak bu karakalem ve çini mürekkep çalışmasını İngiliz ressam medyum Matthew Manning meydana getirdi (üstte solda).

Bir Picasso çalışması. Matthew Manning sanatçının enerji ve sabırsızlığından söz etmişti. Picasso renk seçimi konusunda kendine özgü niteliğiyle resimler yapar. O, renkleri tanınan nadir sanatçılardan biridir (üstte sağda).

BİLİNDİĞİ GİBİ, ünlü İspanyol ressam **Pablo Picasso** 1973'te öldü. Ölümünden 3 ay sonra ise karakalem ve yağlıboya olmak üzere birkaç eser daha üretti.

Daha doğrusu Picasso stili bu resimler, tanınmış İngiliz medyum **Matthew Manning** aracılığıyla yapıldı. Manning, Picasso'nun ölümünden itibaren, hep onunla ruhsal bir ilişki kurmak istiyordu. Sonunda bu ilişki gerçekleşti de! Manning'in temasa geçtiği ruh, ona harikulade resimler yaptırdı. Eserlerin altında bir de imza göze çarpıyordu: Picasso.

Psişik sanat

Psişik sanat her zaman ruhçuların çok ilgisini çekmiş bir konudur: **Patience Worth**'un ödül kazanan yazıları ve **Beethoven**'in 1980'de yazdığı senfonisi bu tür olaylara örnek olarak verilebilir.

Birçokları bu yolla gelen eserleri, sanatçının çalışmalarına öbür dünyada bile devam ettiklerinin kanıtı sayıyorlar. Bazıları da bilinçaltı yaratıcılığının bir belirtisi olarak görüyorlar. Yoksa birçok ruhçunun tartışmasızca kabul ettiği gibi, dünyanın ünlü müzisyenleri, yazarları ve ressamları medyumlar aracılığıyla hâlâ yaşadıklarını mı kanıtlamak istiyorlar?

Stiller benziyor

Ancak "kendiliğinden sanatın" veya ruhsal ressamlığın örnekleri, ünlü ressamların stili açısından çok etkileyicidir. Araştırmacılar bu

Manning aracılığıyla yapılmış, ressam Monet'ye ait olarak kabul edilen bir resim. Stilin, bu ünlü Fransız empresyonistine ait olduğu anlaşılıyor (üstte sağda).

Bu asılmış adam eskizi kâğıt üzerinde şekillenmeye başladığında Matthew kendini rahatsız hissetti. Ve çizimi bırakmak istedi. Ancak, onu yöneten kimliği belirsiz gücün elini zorladığını, eskizi tamamlattığını ileri sürüyor (sağda).

örneklerin, ünlü ressamların yaşarken verdikleri eserlere stil açısından son derece benzediğini belirtiyorlar.

Matthew Manning 1970'li yılların başında, daha genç bir delikanlıyken ruhsal yolla birçok taslak çizimler, yağlıboya ve karakalem tablolar yaptı. Bu koleksiyonu gören bir yayınevi sahibi onun çok özel bir kişi olduğunu düşündü. Bu nedenle, Manning'in ilk kitabı olan "**Bağlantı**"yı yayınlamayı kabul etti.

Manning'in üslubunda bir zekilik ve objektiflik göze çarpar. Olaylar arasındaki bütünleyici etken, okuyucuya son derece cazip geliyor. Manning, kitabında ölmüş olan ressamlarla nasıl ilişki kurduğundan ve bu tür bir ruhsal sanatın işlevinden söz ediyor.

Transa girmeden...

Manning, belirttiğine göre, kucağında bir bloknot ve elinde bir kalemle sessizce oturuyor ve ilişki kurmak istediği ressama konsantre oluyor. Bu tür durumlarda asla transa girmediğini belirtiyor. Dolayısıyla çevresinde olup biten her şeyin farkında olduğunu söylüyor.

Derken, kısa bir zaman sonra da, elindeki kalem hareket etmeye başlıyor. Genellikle çizgiler kâğıdın ortasından başlıyor. Sonunda çok iyi planlanmış olduğu anlaşılan resim tüm kâğıdı kaplıyor.

İmza bile var

Resimler genellikle, Manning'in ilişkiye geçtiğini öne sürdüğü ressamların stiline, şaşırtıcı bir şekilde benziyor. Bazılarının altında imzaya da rastlanıyor. Fakat bazen de resim, Manning'in ilişki kurmak istediği ölmüş ressamın stiline çok benzese de, imza görülmüyor. Manning bu tür durumlarda başka bir ruhun

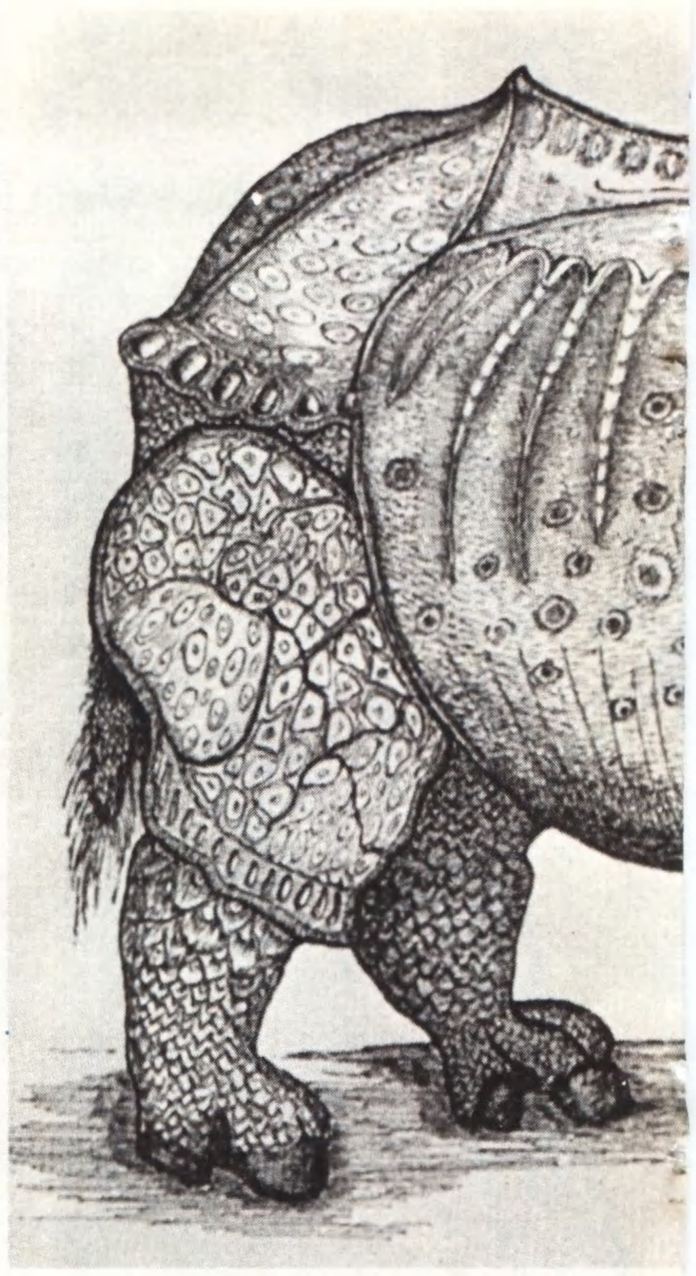

Brezilyalı ressam-medyum Luiz Antonio Gasparetto tarafından 1978'de Londra' da yapılmış bir kuruboya çalışma. Bu resim Henri de Toulouse-Lautrec'in (1864-1901) çalışmalarına çok benziyor. Luiz'in resimlerini birkaç dakikada tamamladığı biliniyor. Fakat, bu çalışma birkaç saat sürdü (solda).

ya da ressamın bir öğrencisinin resimleri yaptırdığını ileri sürüyor.

Picasso'nun enerjisi

Özellikle, tanınmış ressamlarla kurduğu ruhsal ilişkilerin çok belirgin özellikleri var. Manning, *"Hiçbir ilişki beni Picasso'nunki kadar yormuyor. Onun bir çizimini yaparken birkaç dakika içinde o kadar yorgun düşüyorum ki, 24 saat boyunca başka bir şey yapamıyorum..."* diyor.

Öyle ki, Manning, Picasso ile ilk kez 1973'te ilişkiye geçtiğinde eline çok güçlü bir enerji yüklendi ve kullandığı kalemlerin uçları kırıldı. Çizim birden durduğunda Manning esere baktı ve bunun bir Picasso ürünü olduğunu hemen anladı. Resim tipik Picasso stilindeydi, çizgiler cesur ve kuvvetliydi.

Picasso, renkleri kullanırken yanılmayan birkaç ressamdan biridir. Matthew Manning'in elini yönelterek istediği renkte keçe uçlu kalemi seçtiriyor. Manning ile ilişki kuran diğer sanatçılar ise, karakalem veya çini mürekkebi tercih ediyorlar.

Elizabeth Devri minyatür sanatçılarından Isaac Oliver ölümünden 400 yıl sonra, Matthew Manning aracılığıyla bu tipik çalışmayı gerçekleştirdi. Ünlü sanatçı eserin altına imzasını da attı (üstte).

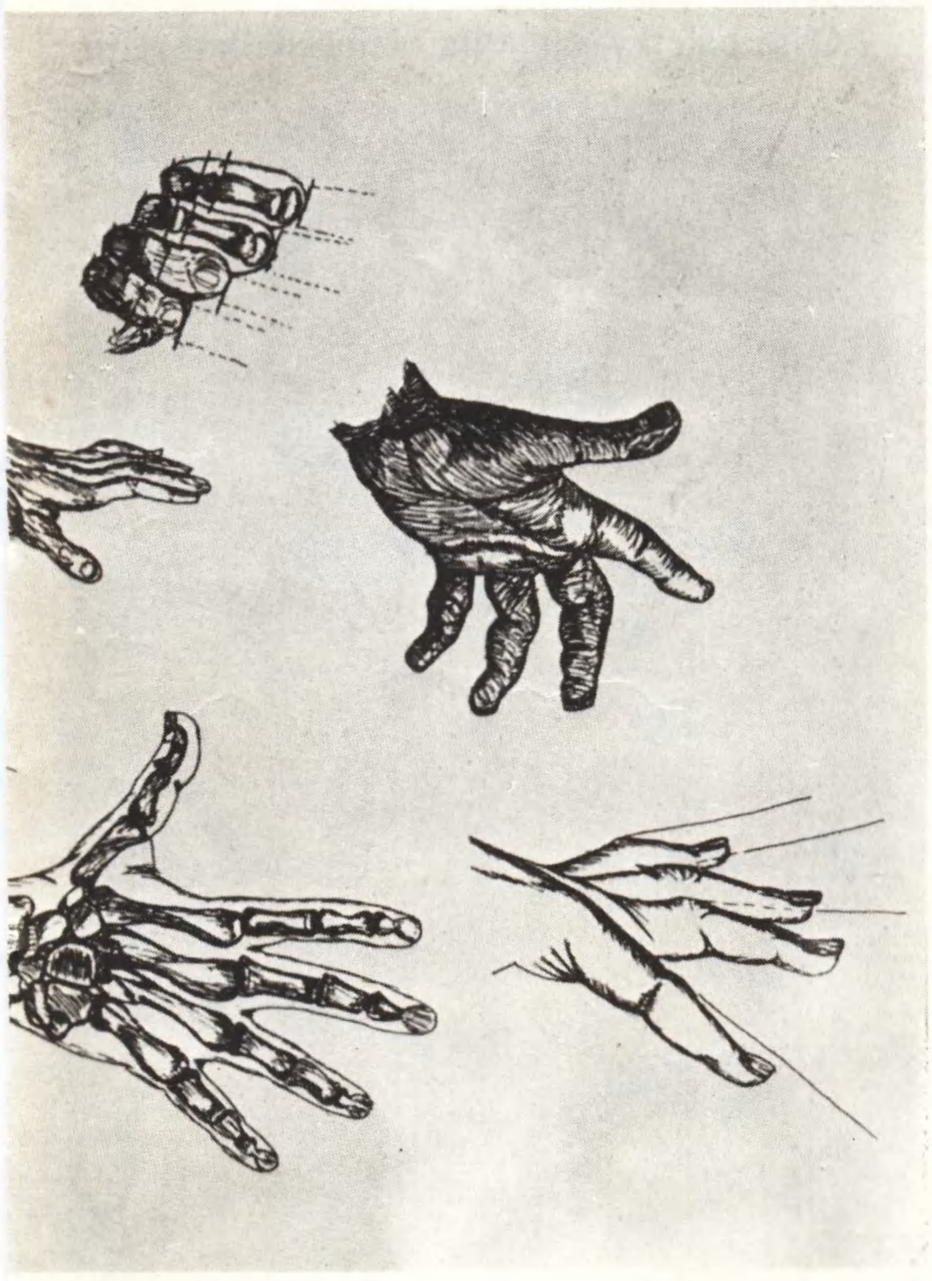

Rönesans Devri'nin en ünlü sanatçılarından biri olan Albrecht Dürer de (1471-1528) Manning aracılığıyla yeni ürünler verdi. Yukarıda ortada görülen gergedan ve soldaki el eskizleri de Manning aracılığıyla gerçekleşti. Uzmanlar bu resimlerin Dürer'in tipik stiline tıpatıp uyduğunu söylüyorlar.

İmzalı koleksiyonda olanlar

Manning'in imzalı koleksiyonu arasında, **Arthur Rackham, Paul Klee, Leonardo da Vinci, Albrecht Dürer, Aubrey Beardsley, Beatrix Potter, Pablo Picasso, Keble Martin** ve Elizabeth Devri minyatür sanatçılarından **Isaac Oliver**'in resimleri var.

Bazen bitmiş bir resim, o ressamın ünlü bir eserine çok benzeyebiliyor. Matthew Manning bu tür eserleri aslına sadık kopyalar olarak nitelendiriyor. Örneğin ressam Beardsley'e konsantre olduğunda ressamın "Salome" adlı ünlü tablosunun bir reprodüksiyonunu çizdi.

Medyum Coral Polge'un oluşturduğu küçük bir kız resmi. Medyumun karşısında oturan kişi, Dag Hammarskjöld idi (en sağda). Medyumun yaptığı resim ise bu kişinin küçüklüğüne çok benziyor (sağda).

Luiz Gasparetto'nun iki ayrı stilde yapılmış kuruboya çalışmaları. Soldaki resim Modigliani stilidir. Sağdaki çalışmanın altına ise Renoir imzası atıldı (altta).

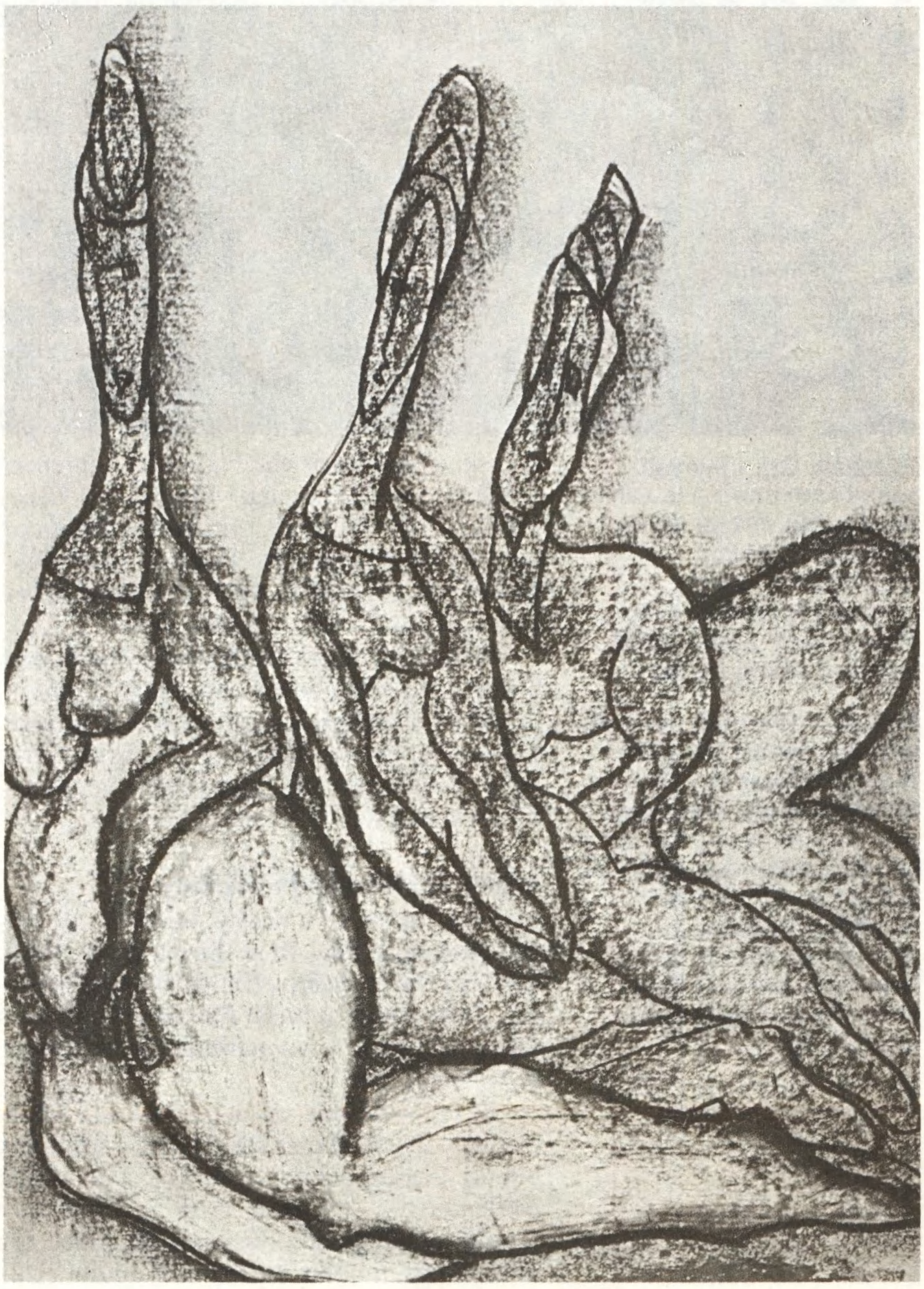

Ancak bu kopyaların değeri nedir? Kuşkusuz bunlar, ressamın ölümünden sonra da sanatının sürdüğünü gösterir. Kendi özgün stilini kullanması da bunu kanıtlıyor ve stilinin değişmediğini gösteriyor.

Eskiz bile yapmadan...

Manning yeni eserleri çok hızlı bir şekilde oluşturabiliyor. Genellikle eskiz çalışmıyor. Dolayısıyla eser bir anda özgür bir şekilde ortaya çıkıyor. Çizim sırasında herhangi bir hata söz konusu olursa, bu da hemen o anda düzeltiliyor. Manning bir eseri tamamlamak için kendisine 1-2 saatin yeterli olduğunu belirtiyor.

Oysa halen yaşamakta olan birçok ressam,

Aynı zamanda iki elini de kullanarak sadece birkaç dakika içinde resimler yapabilen Gasparetto'nun çok kısa bir sürede çizdiği bu resimler şimdi hayatta olmayan, ünlü sanatçıların eserlerine çok benziyor. Bu tür çalışmaların altında genellikle imzaya rastlanıyor. Sağdaki tipik Van Gogh çalışmasının altında "Vincent" imzası göre çarpıyor. En sağdaki resimde ise pek alışılmamış bir Picasso imzası görülüyor. Diğer pek çok eserin ise zaten imzaya ihtiyaçları yok. Çünkü bu çalışmalardaki stil tek başına yeterli. Aşağıdaki portreyi Toulouse-Lautrec' ten başka kim böyle yapabilir?

benzer bir eseri ancak 6-8 saatte tamamlayabilir. Üstelik buniarın aynı yüksek kaliteyi ortaya koymaları da pek mümkün görünmüyor. Bu tür ressamlar resme başlamadan önce mutlaka bir eskiz çalışmak zorunda kalıyorlar. Tabii, belirli bir plan yapmaları da zorunlu. Tüm bunlar da belirli bir zaman kaybına neden oluyor. Fakat bir ressam-medyum eski ressamların yeni eserlerini 20 ila 75 dakikada tamamlayabiliyor.

Televizyondaki gösteri

1978 Mart'ında Brezilyalı **Luiz Gasparetto** BBC televizyonunun "Nationwide" programına çıktı. Milyonlarca kişi ekranları başında onu izledi. Gasparetto transa girdi ve kısa zamanda bir resmi tamamladı. Program sırasında, aynı anda iki eliyle, iki ayrı resim üzerinde çalıştığı da görüldü.

Sonuçta olağanüstü mükemmellikte yağlıboya tablolar yaptı.Ancak tümünü baş aşağı olarak ve öyle hızlı bir şekilde yapıyordu ki, birçok TV izleyicisi BBC'nin programa hile kattığını düşündü. Programın sonunda ortaya "yeni" Renoir'lar, Cézanne'lar ve Picasso'lar çıkmıştı.

Zararı yok!

Araştırmacılar ve şüpheci kişiler bu tür yaratıcılık hakkında birtakım teoriler ileri sürüyorlar. Bunların arasında, baskı altına alınmış yaratıcılık yeteneği ve ikinci kişilik gibi görüşler var. Belki de bu tür olayların nasıl ve niçin olduklarını hiçbir zaman açıklamak mümkün olamayacak. Ancak, şu da bir gerçek ki, diğer normalötesi konulara oranla, bu tür olaylar kimseye bir zarar vermiyor. Aksine, sonuçta olağanüstü güzellikte sanat eserleri elde ediliyor...

Bitkilerin de duyguları olabileceğini daha önce işledik (Bkz. sayfa 460). Aşağıdaki yazıda bitkilerin insanların konuşmalarına tepki göstermeleri, sese ve titreşime duyarlı olan bir sinir sistemine sahip olmaları işleniyor.

Duygulu bitkiler

TANINMIŞ BİR BAHÇIVAN olan **Luther Burbank,** dikensiz bir kaktüs türü yetiştirmek için yıllarını harcadı. Burbank, California' daki bahçesinde kaktüsleriyle uğraşırken, onlarla sürekli konuşurdu: *"Korkulacak hiçbir şey yok... Koruyucu dikenlerinize ihtiyacınız yok. Ben sizi koruyacağım."*

Los Angeles Felsefi Araştırma Kurumu' nun başkanı **Manly P. Hall,** Burbank'ın bitkilerine olan sevgisini şöyle yorumluyor:

"Bu sevgi, bitkilerin daha iyi gelişmesini ve daha çok meyve vermesini sağlayan bir tür besin kaynağıdır. Burbank, bana anlattığına göre, deneylerinde önce bitkilerin kendisine güvenmelerini sağlıyor. Onların yardımlarını istiyor ve yaşamlarına saygı duyduğuna onları inandırıyordu...

Bay Burbank bitkilerde yirmiden fazla duyusal idrak olduğunu söylüyor. Ancak bitkilerin duyuları bizimkilerden farklı olduğundan, onları algılayamıyoruz. Burbank, çalıların ve çiçeklerin kendi sözlerini anlayabildiğinden emin değil. Ancak telepatik olarak onların sözleri kavrayabildiğini belirtiyor."

Hintli profesörün araştırmaları

1900'lü yılların başlarında Burbank, California'da bitkilerini geliştirmeye çalışıyordu. Aynı yıllarda dünyanın öbür ucunda da bir fizikçi bitkilerin tespit edilmiş olan yirmi tür duyusal idraki üzerinde çalışıyordu.

Bu fizikçinin adı **Jagadis Chandra Bose'** du. Kalküta Üniversitesi'nde fizik profesörüydü. Radyo araştırmalarının öncülerinden biriydi. Çalışmalarını sürdürürken, metal ve kasların baskıya karşı tepkilerinin benzerliği karşısında şaşkınlığa düştü. Bu konuda şunu söyledi: *"Fiziksel bir olayın bittiği yer ile fizyolojik bir olayın başladığı yer arasına bir çizgi çekmek gerçekten çok güç."*

Bu yaklaşımdan yola çıkarak, Bose, böyle iki aşırı uç arasında benzer tepkiler alındığına göre, araştırmaların bitkiler üzerinde yapılması gerektiğini düşündü. Ona göre bitkilerin yaşayan dokuları vardı. Ancak sinir sistemleri yoktu. Bu nedenle herhangi bir uyarıya dolaysız bir tepki gösteremiyorlardı.

Bitkilerin de, insanlar ve hayvanlar gibi birtakım fonksiyonları var. Sözgelimi solunum sistemleri olmadığı halde solunum yapabilirler. Sindirim sistemleri olmadığı halde besinleri özümleyebilirler. Ayrıca kasları olmamasına rağmen hareket de edebilirler.

Bose, bu düşüncelerin ışığı altında şöyle

Profesör Francis Broman ile beraber görülen Dorothy Retallack, 1960'ların sonlarında bitkilerin müziğe gösterdikleri tepkiler ile ilgili ilginç buluşlar yaptı (üstte).

Luther Burbank ve dikensiz kaktüsü görülüyor. Luther Burbank bitkisine dikenlere ihtiyacı olmadığını telkin ederek bu sonuca vardı (altta).

düşündü: Bitkiler, belki de sinir sistemleri olmadan da, uyarılara tepki gösterebiliyorlardı. Önce bir aygıt geliştirdi. Bu aygıt, yansıyan bir ışık huzmesiyle, bitki dokularının en küçük hareketlerini bile büyüterek saptayabiliyordu. Bose bu aygıt aracılığıyla, atkestanesi yapraklarının, havuçların ve şalgamların, tıpkı metal veya kaslarda olduğu gibi belirli bir baskıya tepki gösterdiklerini saptadı.

Bu arada bitkilerin de hayvanlar gibi uyuşturulabileceğini keşfetti. Kloroform onları bayıltıyordu. Temiz havada ise ayılıyorlardı.

1902 yılında Bose, ünlü Linnaean Kurumu'na araştırmasını sunmadan önce, kurumun başkanı ona yazdığı bir mektupta şöyle diyordu:

"Sizin deneyleriniz, şüphe götürmez bir şekilde, bitkilerin bütün kısımlarının duyarlı olduğunu ortaya koyuyor. Anlaşıldığı kadarıyla bu duyarlılık yalnızca hareketli kısımlarda değil bitkinin tümünde var. Sanırım bitkiler bu duyarlılıklarını, uyarıya karşı elektriksel bir cevap şeklinde gösteriyorlar."

Profesör sonuca varıyor

5 yıl sonra Bose, deneylerinin sonuçlarını yayınladı. İki kalın cilt tutan bu araştırmanın adı **"Fizyolojik Araştırmalar Yoluyla Bitkilerin Tepkileri"** idi. Bose, sürüngen ve amfibi derileriyle, sebze ve meyveler arasındaki benzerliği ortaya çıkarmıştı. Hayvan kasları gibi bitkilerin de devamlı bir uyarıyla yorulabileceğini gösterdi. Ayrıca ışığa tepkileri açısından hayvan gözleriyle bitkilerin yaprakları arasında da bir paralellik vardı.

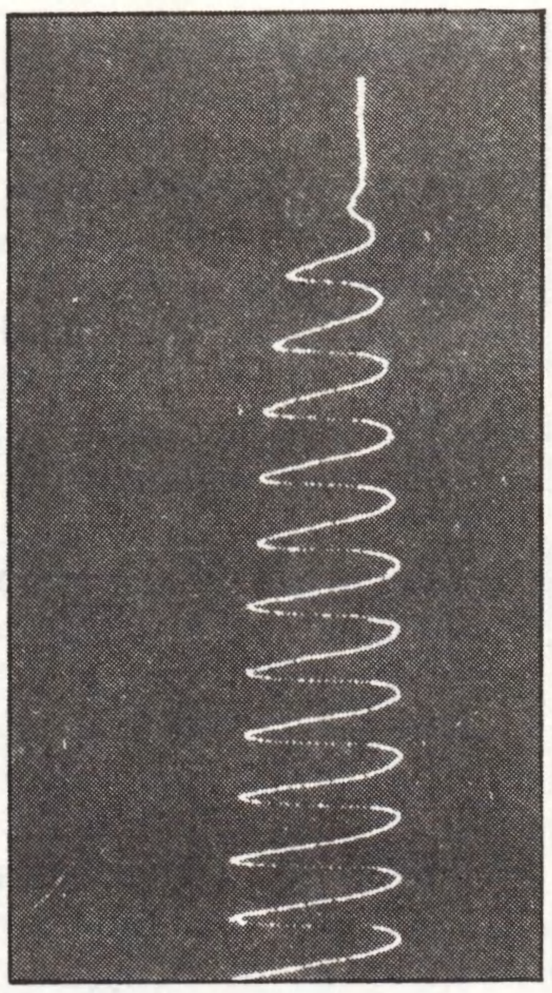

Sir Jagadis Bose'un ölüm kaydı makinesinde bir bitkinin yaşarken oluşturduğu çizgilerin ölürken giderek yok olduğu görülüyor (üstte).

Bayan Retallack'ın iki deney bitkisi. Biri klasik müziğe doğru yönelmiş, diğeri ise rock müziği dinlediği için ölmek üzere (altta).

Bilim adamları karşı çıkıyorlar

Doğal olarak, bulgularının çoğuyla bilimsel kurumlar alay ettiler. Tüm bu olumsuzluklara rağmen 1917'de, Hint hükümeti başarılarından ötürü Bose'a şövalyelik unvanı verdi. 1920'de ise Asiller Topluluğu'nun üyelik sıfatını kazandı.

Bir süre sonra aygıtlarını daha da geliştirerek çok hassas bir duruma getirdi. Artık dokuların gelişimini 10 milyon kez büyüterek gösterebiliyordu. **Scientific American** dergisinin de yazdığı gibi, 15 dakikadan daha az bir sürede, dölleyicilerin hareketi, besin, elektrik akımları ve çeşitli uyarıcılar tam anlamıyla saptanabiliyordu. Diğer bilim adamlarının karşı çıkmalarına rağmen Bose, bitkilerin tepkilerini açığa çıkaracak araştırmalarına devam etti. Prof. Bose, Fransız **Le Matin** gazetesindeki bir yazısında şöyle diyordu: *"Bu buluştan sonra, biz bir kadına bir çiçekle vurduğumuzda, kadının mı yoksa çiçeğin mi daha çok incineceğini düşünmek zorundayız."*

Bitkilerle sohbet

Pravda gazetesi 1970'lerde Sovyetler Birliği'nde de benzer deneyler yapılmaya başlandığını açıkladı. Moskova'daki Timiryazev Akademisi Bitki Fizyolojisi Bölümü Başkanı Profesör **Ivan Isidorovich Gunar** konuyla yakından ilgileniyordu. Bir gazeteci Pravda'da şöyle yazıyordu: *"Profesör, bitkileriyle sohbet ediyor. Bana göre bitkiler bu iyi kalpli yaşlı adamı dinliyorlar."*

Bitkilerin tepkisi

Akademide çekilen bir film, bitkilerin çevresel faktörlere nasıl tepki gösterdiklerini de saptadı. Ayrıca sinek ve arıların dokunuşlarına ve yaralanmalara bitkilerin gösterdikleri tepkiler de saptandı. Tepkiler Cleve Backster'ın yalan makinesine benzeyen bir galvonometreye bağlı grafikte izlenebiliyordu. Filmde ayrıca kloroformla bayıltılmış bir bitkinin, bir darbe karşısında normal tepkilerini gösteremediği de görülebiliyordu.

Maden cevherini tanıyor

Bir zaman sonra **Naukai Religiya** adlı aylık bir dergide bir öykü yayınlandı. Öykü Kazakistan'daki bilim adamlarının bulgularından söz ediyordu. Bu bölgede çok fazla sayıda elma ağacı vardı. Bu ağaçların hastalığa ve onları tedavi eden kişilerin ruhsal durumlarına tepkiler oluşturdukları saptanmıştı.

Kazak bilim adamları bir filodendron bitkisini maden cevherlerini tanımaya şartlamışlardı. Cevher, bitkinin yanına getirildiğinde veya yakınına konulduğunda tepki vermeye başladı. Bitkinin yanına içinde maden bulunmayan bir taş konulduğunda, bitki tepki göstermiyordu.

Bitkilerde hipnoz

Backster'ın deneyleri Profesör **E.N. Pushkin** ve asistanı **V.M. Fetisov** tarafından tekrarlandı.

Kullandıkları bitki bir sardunya idi. Hipnoz altındaki bir kişinin duygularını bitkiye daha rahat iletebileceğini düşündüler. Bir Bulgar hipnotizör olan, **Georgi Angushev**'i ve **Tanya** adında bir genç kızı da denek olarak kullanmaya karar verdiler.

Tanya bitkiden 80 cm uzaklığa oturtuldu. Hipnotizör tarafından yarı trans durumuna sokuldu. Angushev, Tanya'ya dünyanın en güzel kızı olduğunu söylediğinde, bitkiye bağlı galvonometrenin grafiğinde dalga halinde şekiller oluşmaya başladı.

Bundan sonra Angushev, havanın birdenbire buz gibi olduğunu söyledi. Her seferinde de bitki Tanya'nın duygularına göre tepkiler verdi. Bitki Tanya'nın yalan söylediği anları bile saptayabildi. Prof. Pushkin şöyle dedi:

"Belki de, bitki hücreleri ile sinir sistemi arasında özel bir ilişki vardır... Tamamen farklı iki canlının hücreleri birbirlerini anlıyor görünüyorlar."

Sonbaharda çiçek açtılar

1964 Eylül'ünde İngiltere'de yayınlanan **Commercial Grower** adlı dergi bir bahçıvanın gönderdiği mektuba yer verdi. Mektup Güney Devan'daki Brixham kentinden geliyordu. Bahçıvan, bitki soğanlarını şartlayarak onların ilkbahar yerine sonbaharda çiçek açmalarını sağlayabildiğini yazıyordu.

Seralarından birindeki yardımcısı, çalışırken devamlı pop müzik dinlerdi. Bu seradaki başarı oranı, diğer seralardakinden belirgin olarak yüksekti. O zamanlar **Mojos Grubu**'nun **Yedi Altın Nergis** adlı şarkısı radyoda sık sık çalardı. Belki de bu şarkı bitkileri olumlu yönde etkilemişti.

Sesleri ayırt edebiliyorlar

Bununla birlikte, 1960'ların ortalarında bitkilerin çeşitli seslere tepkilerini ölçen araştırmalar başladı. Bu olayı araştıran ilk bilim adamları arasında, Ottowa Üniversitesi'nden **Pearl Weinberger** ve **Mary Measures** da vardı. Bu bilim adamları 5000 hertzlik bir frekans uyguladıklarında buğday fideciklerinin daha çabuk büyüdüklerini saptadılar.

1968'de, Coloradolu bir öğrenci olan **Dorothy Retallack** bir deney yaptı. Deneyinde çeşitli bitkiler kullandı. Bunlar, filodendron, mısır, turp, sardunya ve afrikamenekşeleriydi. Bitkiler günde 12 saat boyunca, bir teypten piyanoda çalınan iki notayı devamlı olarak dinlemek zorunda bırakıldılar. 3 hafta sonunda sesin geldiği yönün ters tarafına doğru büyüyen bitkilerin tümü ölmüştü. Sadece afrikamenekşesi çiçek açmıştı. Üstelik son derece sağlıklı görünüyordu. Kontrol altında tutulan sessizlikte yetiştirilen bitkiler ise normal görünüyorlardı.

Bach ve Haydn'ı seviyorlar

Bayan Retallack, Profesör **Francis F. Broman**'ın yardımıyla, deneylerini ilerletti. Rock müziği, bitkilerin ses kaynağının ters yönüne dönmelerine ve anormal bir şekilde büyümelerine yol açıyordu. **Bach, Haydn** ve Hindistan'ın sitar müziği bitkilerin ses kaynağına doğru yönelmelerini sağlıyordu. Bu müzikte bitkiler çok daha iyi gelişiyorlardı. Folk müziği ise bitkilerde belirgin hiçbir değişikliğe yol açmıyordu.

Bakterilerdeki benzer tepkiler

Bunlar, bitkilerin sese karşı tepkilerinin ölçüldüğü araştırmaların yalnızca bir-ikisidir. **"Doğaüstü"** adlı kitabın yazarı **Lyall Watson,** bakterilerin de aynı şekilde etkilendiklerini belirtiyor. Belirli ses frekanslarında hızla

Talihsiz bir havuç

(Nation dergisinde Bose'un çalışmaları üzerine yayınlanmış bir makaleden alınmıştır.)

"Maida Vale yakınlarındaki bir odada talihsiz bir havuç yatıyor. Havuç masaya bağlı! İki tane cam tüp, tıpkı bacak gibi havucun etine gömülü duruyor. Bu tüplerin içi beyaz bir maddeyle dolu. Tüplerden teller geçiyor. Zavallı sebze forsepsle dürtüldüğünde ürküyor. Masaya öyle bağlanmış ki, acıdan ileri gelen elektrik akımı manivelanın uzun kolunu çekiyor. Bu kol ise küçük bir aynayı harekete geçiriyor. Bu, odanın diğer ucunda bir ışık demeti haline geliyor. Havucun titremesini büyütüyor. Sağ taraftaki tüpün yakınından yapılan bir uyarı, ışığı 2-2,5 metre sağa yolluyor. Diğer tarafta aynı hareket yapıldığında bu kez de ışık sol tarafa gidiyor. Böylece bilim, havuç gibi bir sebzenin hislerini bile ortaya koyabiliyor."

Rock müziği dinleyen bitkiler saksılarından çıkarıldıklarında, köklerinin seyrek ve anormal oldukları görülüyor. Sağda görülen bitki rock müziği dinlemiş bir bitkidir (altta).

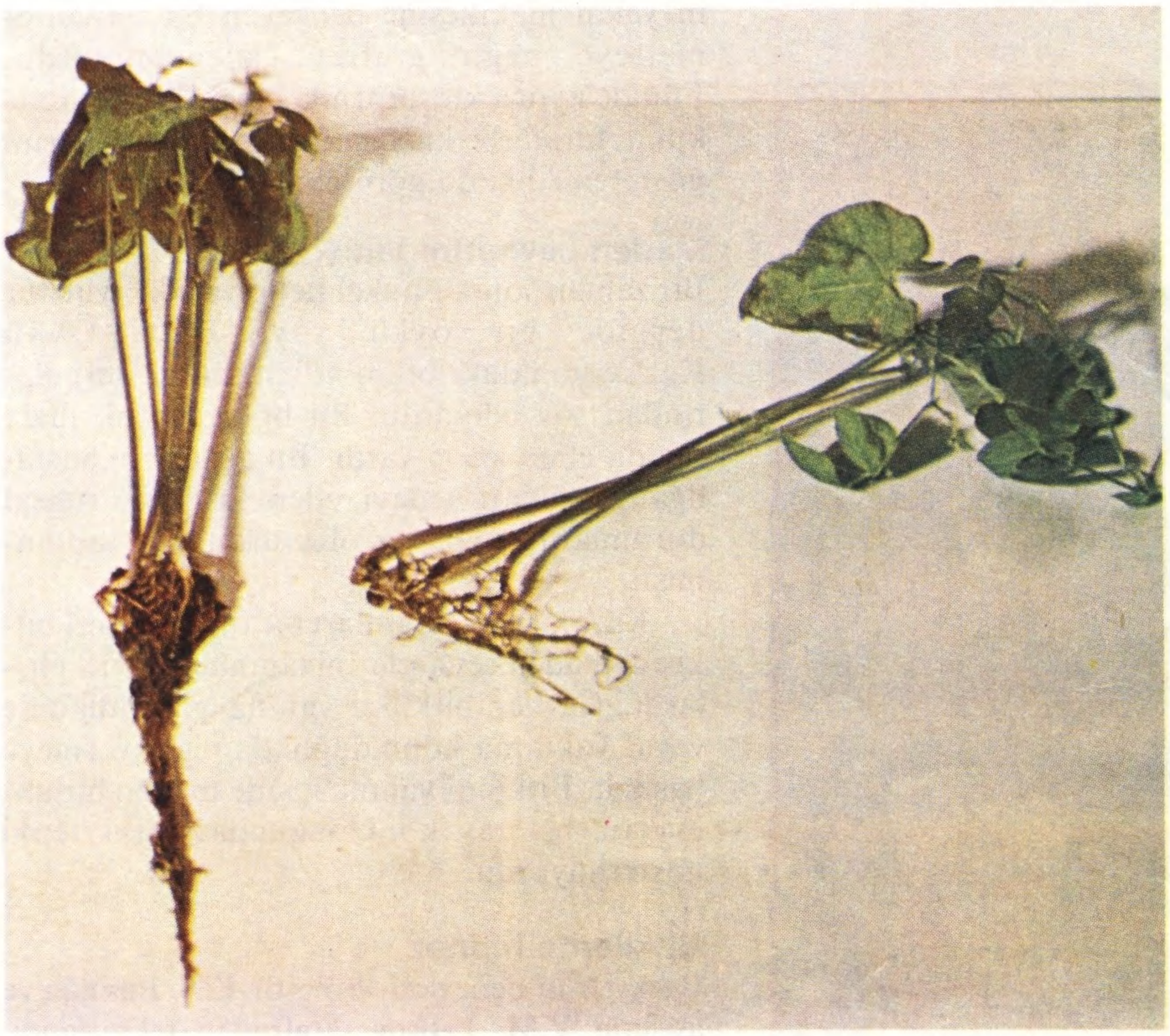

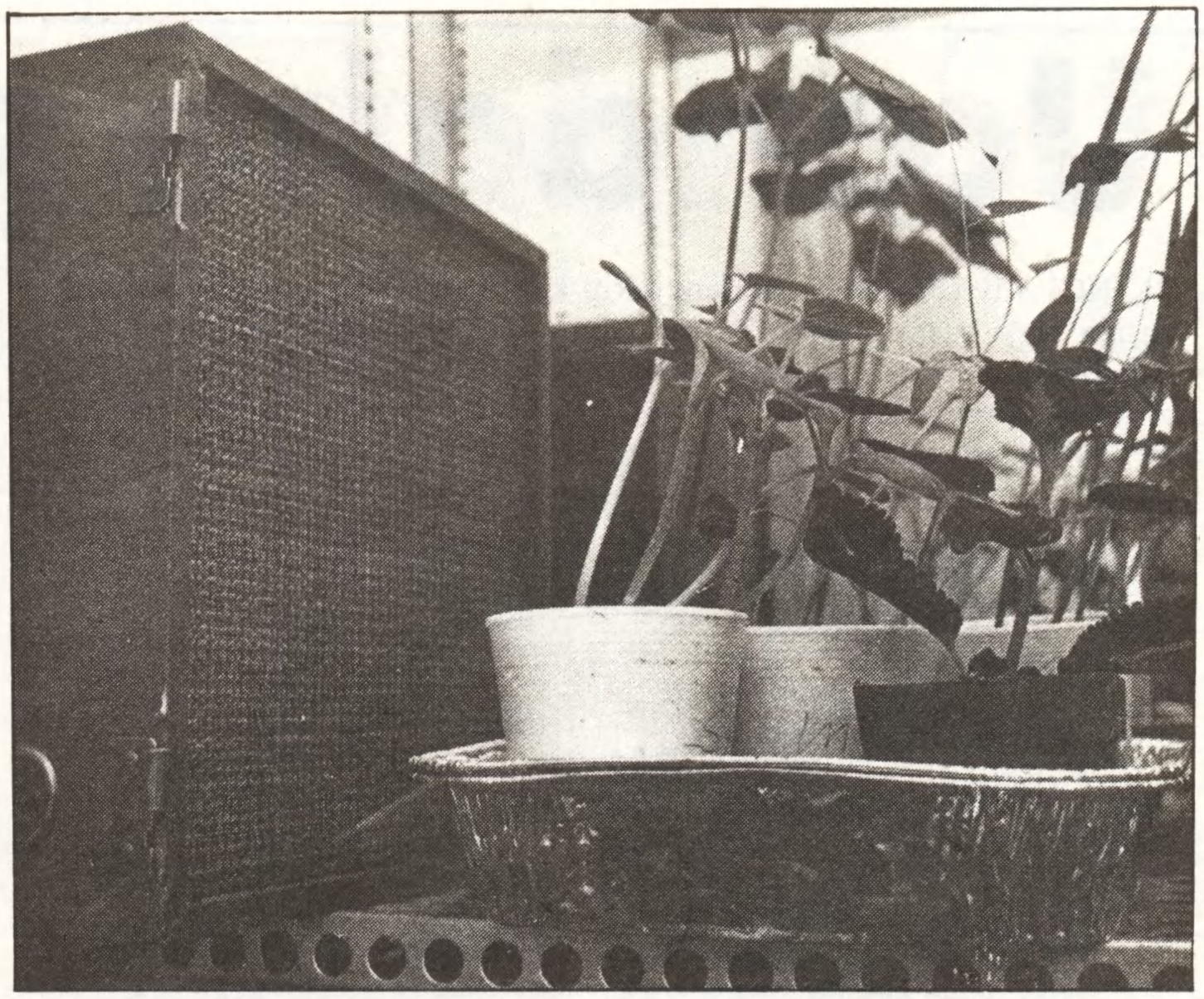

Bayan Retallack deneylerini yaptığı, çevre koşullarını kontrol edebilen özel bitki yetiştirme kabiniyle görülüyor (üstte solda).

Rock müziğini dinleyen bitkiler ters yöne doğru eğiliyorlar (üstte).

çoğalmışlar, diğerlerinde ise ölmüşlerdi. Watson'a göre, frekans ile belirli bir organizmanın yapısı arasında fiziksel bir ilişki var. Bu, durum baskı altındaki kasın oluşturduğu titreşime çok benziyor

Tam olarak açıklanamıyor

Şu anda, cevap bekleyen birçok soru var. İnsanlar ile bitkiler arasında bir ilişkinin var olduğu kuşkusuz. Ancak bu ilişki ne tür bir ilişkidir? Bitkiler insan sesine mi tepki gösteriyorlar? Ses tonu önemli midir? Yoksa, bitkiler kendilerine yakınlık gösteren insanların ruh hallerinden mi etkileniyorlar?

Bu tepkinin nedeni nedir? Bu tepki sadece fiziksel midir? Acaba çevredeki çeşitli değişimlerden mi kaynaklanıyor? Bu değişmeler normal laboratuvar aletleriyle saptanabilir mi? Ya da bu tür tepkiler, insanlardaki ve hayvanlardaki sinir sisteminin bir benzerinin bitkilerde de var olduğunu mu gösteriyor? Yoksa, bitkiler bizim dünyamızla direkt ilişkide bulunan telepatik bir güce mi sahipler? Bu soruların cevapları bir süre daha verilemeyecek gibi görünüyor...

Siz de benzer deneyler yapabilirsiniz

Çok az bir harcamayla, Cleve Backster'ın yaptığı türden deneyleri evinizde gerçekleştirebilirsiniz. Filodendron bitkisi çok iyi bir deney bitkisidir. Büyük etli yaprakları vardır ve kolay kolay yıpranmaz. Elektrotların büyüklüğü madeni 5 liralıklardan büyük olmalıdır. Ayrıca bakır ya da bronz olmaması da zorunlu! Çünkü bu tür metaller kolay paslanır ve bitkiyi etkilerler. En ideali, iki ince tabaka paslanmaz çelik kullanmaktır. Ya da içlerinde gümüş bulunan paralar da aynı işleri görürler. Bir nalburdan alacağınız kurşun telleri, her diske izole bantlarla tutturun. Diskleri yaprağın alt ve üst yüzeylerinde küçük bir kelepçeyle sabitleştirin. Çoğu deneyci, içinde % 1 oranında tuz bulunan agar-agar (deniz yosunlarından elde edilen jelatinimsi bir madde) kullanır. Kelepçeyi bir tahta çubukla destekleyin!

Yaprağın direncindeki değişimleri saptamak için de bir elektrik test ölçer yeterlidir. Bu, radyo ile ilgili aletler satan her dükkânda bulunabilir. Bu aletlerde elektrik akımını, voltajı ve direnci ölçen ibreler bulunur. Aleti, direnci ölçecek şekilde ayarlayın. İbre, kadranın ortalarında bir yerde durmalıdır. Böylece yaprağın iletkenliğindeki artma ve azalmaları en açık şekliyle izleyebilirsiniz. Bu deneyi, radyoları ile yapmak isteyenler, cihazlarına bir osilatör ekleyerek çeşitli ses sinyalleri alabilirler.

Daha fazla bilgi için:
Jagadis Chandra Bose, *Plant response as a means of physiological investigation*, Longmans Green & Co (New York) 1906.
Dorothy Retallack, *The sound of music and plants*, DeVorss (California) 1973.
Peter Tompkins and Christopher Bird, *The secret life of plants*, Penguin 1975 Lyall Watson, *Supernature*, Coronet 1974.

Uçandaire şoku

İKİNCİ VE ÜÇÜNCÜ türden yakın karşılaşma olayı yaşayan pek çok kişi, sonradan kendilerinde bazı fiziksel rahatsızlıkların ortaya çıktığını belirtiyor. Bu rahatsızlıklar genellikle, çok şiddetli baş ağrısı, kulaklarda çınlama ve ağlama krizleri şeklinde ifade ediliyor. Aşağıda anlatılan olaylarda, tanıklarda bu tür yan etkilerin açığa çıktığı görülüyor. Uçandairelerin insanlar üzerinde bu tür fizik etkiler bıraktıkları artık kabul ediliyor.

Uçandaire görüntüleri ile karşılaşan bazı insan ve hayvanlarda fiziksel rahatsızlıklar tespit edildi. Yazıda bu konu ele alınıyor.

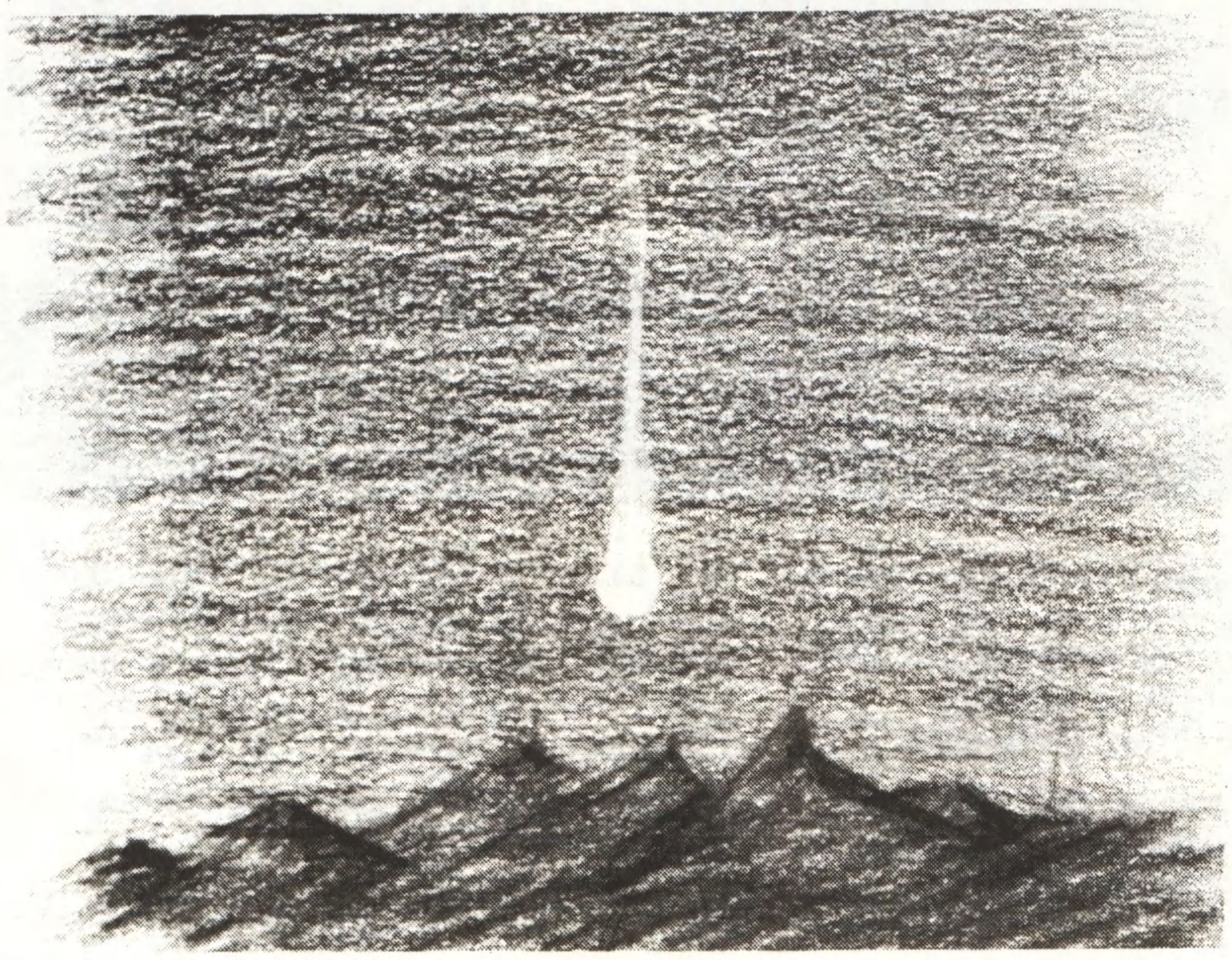

20.000 kişi izledi

2. türden yakın karşılaşma: Tananarive, Madagaskar Ağustos 1954

1954 Ağustos'unda, o zamanlar Fransa'nın bir sömürgesi olan Madagaskar'ın başkenti Tananarive'de, parlak ışıklar saçan bir uçandaire görüldü. Bu olay, büyük yankılar uyandırdı. Ayrıca, üzerinde en çok tartışılan olaylardan biri oldu.

Yeşil ışıklar saçan bir cisim

Fransız Havayolları Teknik Hizmetler Bölümü Müdürü **Edmond Campagnac,** şirketin Liberation Caddesi üzerindeki bürosunun önünde Paris uçağının yolcularını bekliyordu. Yanında birkaç kişi daha vardı. Campagnac, birden gökte, yeşil ve parlak ışıklar saçan top biçiminde bir cisim gördü. Bu cisim tıpkı bir göktaşı gibi, hızla yere doğru düşüyordu. Bir an sonra kentin güneyindeki dağların ardında kayboldu.

Saat 17.45'ti. Güneş batmak üzereydi. Bu sırada işyerleri dağılmaya, caddeler kalabalıklaşmaya başlamıştı. Edmond Campagne ve yanındakiler hâlâ büronun önünde bekliyorlardı.

Kente yaklaşıyor

Tam bu sırada, Kraliyet Sarayı'nın ardındaki tepelerin üzerinde bir cisim ortaya çıktı. Cisim yine yeşil ışıklar saçıyordu. Fakat bu kez, hızı daha azdı. İlkinde olduğu gibi dikey değil, yatay bir doğrultuda uçuyordu. Giderek kente doğru yaklaşıyordu. Bu arada oldukça alçalmıştı.

İki tane oldukları anlaşılıyor

Az sonra cisim, Fransız Havayolları'nın bulunduğu caddeye yöneldi. Çok yavaş bir hızla ve oldukça alçaktan uçuyordu. Havayolları bürosunun yakınına geldiğinde, Campagne ve yanındakiler hayretle cismin bir değil de, iki tane olduğunu gördüler.

Dev bir silindir gibi

Cisimlerden biri mercimek şeklindeydi. Onun 30 metre kadar arkasında olan ikincisi ise, metalik görünümlü, silindirik bir cisimdi. Tanıklar ikinci cismin yaklaşık 40 metre uzunluğunda olduğunu belirttiler. Görünüşü daha çok bir puro gibiydi. Bazı tanıklar da, dev bir uçağın gövdesine benzettiler.

Hayvanlar panik içinde

Cisimler daha sonra, Tananarive Havaalanı'nın bulunduğu tarafa doğru yöneldiler. Hayvanat bahçesinin üzerinden geçerken çok daha ilginç bir olay oldu. Çok yakındaki havaalanına her gün birçok uçak iner kalkardı. O güne değin hayvanlarda uçaklara karşı herhangi garip bir davranış görülmemişti. Fakat cisimler hayvanat bahçesinin üzerinden geçerken, hayvanlar büyük bir deşhet içinde paniğe kapıldılar.

Soruşturma açılıyor

Olay ülkenin dört bir yanında, olağanüstü bir heyecan uyandırdı. Hava Kuvvetleri Komutanlığı hemen resmi bir soruşturma açtı.

Açıklama yapılmıyor

En azından 20.000 kişinin bu olayı izlediği tahmin ediliyordu. Soruşturma kurulu 5000'den fazla kişinin ifadesini aldı. Fakat hazırlanan raporun akıbeti meçhul kaldı. Basına ve halka hiçbir açıklama yapılmadı. Rapor büyük bir ihtimalle Fransa'ya gönderildi. Yetkililer büyük bir gizlilik içinde olayı örtbas etmeye çalıştılar.

Ama haber sızıyor

1974'te ise, Fransız Radyo Televizyon Kurumu yayıncılarından **Jean Claude Bourret**

(Bkz. sayfa 167), Radyo France-Inter adlı dizi programında, 20 yıl önce olmuş olan bu olağanüstü olayı tümüyle açıkladı. Artık resmi makamların yapabileceği bir şey yoktu. Yeşil ışıklar saçan "puro" ile küçük "mercimek", uçandaire literatürünün en ilginç olaylarından biri olarak, tüm dünyadaki araştırmacıların arşivlerine kaydedildi.

Parlayan yumurta

2. türden yakın karşılaşma: Madagaskar Cumhuriyeti Mayıs 1967

1967 Mayıs'ında, yine Madagaskar'da benzeri bir olay yaşandı. Fakat bu olaya ilişkin bilgilerin Flying Saucer Review'da yayınlanması ancak 10 yıl sonra gerçekleşti. Bunun nedeni tanıkların tümünün asker oluşuydu. Bunlar, 23 er ile subaylarından ve 4 tane de Fransız paralı askerden oluşan küçük bir askeri birlikti.

Üstleri tarafından, bırakın olayı açıklamayı, aralarında konuşmaları bile yasaklanmıştı. Olayı ilk kez açıklayan **Wolff** adında bir paralı asker oldu.

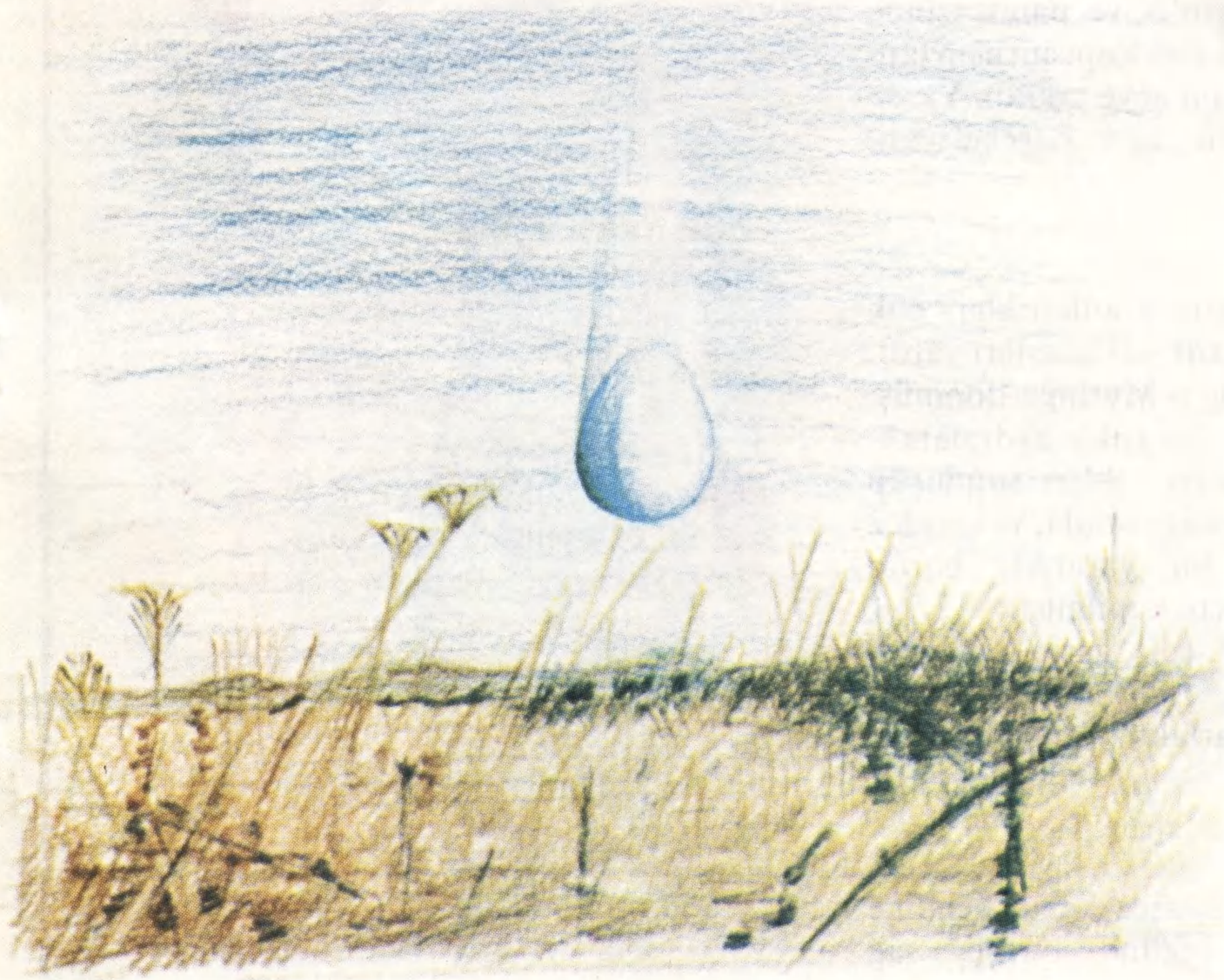

Yumurta biçiminde metalik cisim

O gün bir tatbikat yapıyorlardı. Tam öğle zamanı yemek molası verildi. Askerler yemeklerini yerlerken, birden gökte parlak, metalik bir cisim gördüler. Bir yumurtaya benziyordu. İnsanın içine işleyen bir ıslık sesi çıkarıyordu. Bir yaprağın yere düşüşü gibi havada salınıyordu. Derken yere indi.

Tüm askerler geçici bir felce tutulmuşlardı. Anlaşıldığı kadarıyla bu durum, cismi gördükleri anda başlamıştı.

Wolff'a göre, cisim yaklaşık 7 metre yüksekliğindeydi. Genişliği ise, en şişkin yerinde 4 metre kadardı. Az sonra, yavaşça tekrar yükseldi. Büyük bir hızla gözden kayboldu.

Yerdeki izler

İndiği yerde üç tane iz bırakmıştı. Bunlar, cismin ayakları olduğunu akla getiriyordu. Çünkü yerde 3 metre derinliğinde, birbirinden eşit uzaklıkta üç delik vardı.

Gözlemcilerin tümü, iki gün süresince çok şiddetli baş ağrısı çektiler. Ayrıca kulaklarında da sürekli bir çınlama vardı.

Sevgi ve dostluk yayan yaratık

3. türden yakın karşılaşma
Cordoba, Arjantin
Haziran 1968

Motel la Cuesta, Arjantin'in Cordoba eyaleti ile Villa Carlos Paz kasabalarını birbirine bağlayan otoyolun kenarında kurulu oldukça işlek bir konaklama yeridir. Villa Carlos kasabası, başkent Buenos Aires'e 800 km uzaklıktadır.

Motelin sahibi olan **Pedro Pretzel** 39 yaşındadır. Eşi ve kızı ile birlikte burada yaşarlar. 19 yaşındaki kızının adı **Maria Eladia**'dır.

Bir çift kırmızı ışık

13 Haziran 1968 gecesi saat 01.00 civarında Bay Pretzel motelin yanındaki evine yatmaya gidiyordu. Birden motelden yaklaşık 50 metre uzakta, tahminen otoyolun üzerinde bir cisim gördü. Cisimden, çok güçlü bir çift kırmızı ışık huzmesi yayılıyordu. Bunun bir otomobil olması mümkün değildi.

Kız yerde yatıyor

Pretzel büyük bir şaşkınlık ve panik içinde motele doğru koştu. Mutfak kapısını açıp tam içeri girmişti ki, yerde bir şeye takıldı. Yerde yatan Maria idi. Ölü gibi hareketsizdi. Bayılmıştı...

2 metre boyunda

Maria'nın ayıldıktan sonra anlattıkları çok ilginçti. O gece genç kızın arkadaşları vardı. Onları henüz uğurlamıştı. Mutfağa dönmüş, birden koridorun garip bir ışıkla aydınlandığını fark etmişti. Hemen ışıkları söndürüp merakla koridora yöneldiği sırada, yaklaşık 2 metre boyunda dev bir yaratıkla burun buruna gelmişti. Dehşete kapılmıştı.

Yaratığın üzerinde çok garip bir giysi vardı. Bu, bir tür dalgıç giysisine benziyordu. Üzeri pul puldu ve parlaktı. Açık mavi bir rengi vardı.

Yüzük ışık saçıyor

Yaratığın sol elinde, yavaşça kendi kendine zıplayan, küçük küre şeklinde bir şey, sağ elinin yüzükparmağında ise kocaman bir yüzük vardı. Elini bir yukarı bir aşağı hareket ettirince, Maria her yanının uyuştuğunu hissetti. Ayakta duracak hali kalmamıştı.

Koridoru aydınlatan ışık da, yaratığın parmağındaki bu garip yüzükten kaynaklanıyordu.

Kız mutluluk duyuyor

Bu arada şunu fark etti. Yaratıkta hiçbir saldırganlık belirtisi yoktu. Maria o anda son derece güzel ve mutlu duygular hissettiğini de belirtmekten kaçınmıyor. Öyle ki, sanki yaratıktan sevgi dolu etkiler yayılıyordu.

Kendinden geçiyor

Aradan birkaç dakika geçmişti. Maria hâlâ kımıldamadan duruyordu. Yaratık ağır ve emin adımlarla kapıya doğru yürüdü. Dışarı çıkar çıkmaz da, kapı yavaşça kendiliğinden kapandı. Maria o anda kendinden geçti ve yere yığıldı. Az sonra babası içeri girdiğinde onu böyle buldu.

Çok etkileniyor

Bay Pretzel, hemen polise haber verdi. Maria ise günlerce, yaşadığı olayın etkisinden kurtulamadı. Çok sinirli bir insan olmuştu. Sık sık ağlama krizleri geçiriyordu.

Olay bir türlü açıklığa kavuşturulamadı. Ardında bir yığın soru ve gizemle kapandı gitti...